

HÊ-BƠ-RƠ, CHƯƠNG BA

 Xin chào, các bạn. Thật là một đặc ân được ở đây sáng nay trong sự hầu việc Chúa. Và chúng ta hy vọng và tin cậy sẽ có một khoảng thời gian tuyệt vời.

² Tôi vừa trở vào trong...mà chúng ta thường gọi là văn phòng ban chấp sự, nơi có những máy ghi âm lúc này, và vừa nói chuyện với một cô gái và mẹ cô ấy ở đó, đến từ Joliet, Illinois. Và tôi nghĩ cô gái đó thật là một bông trái tuyệt vời của ân điển Đức Chúa Trời. Hầu hết chúng ta ở đây đều biết cô. Cô là một—một người nghiện rượu, một trong những thứ tệ hại nhất. Và tôi chưa bao giờ nghe câu chuyện đó rõ ràng như thế nào cho đến sáng nay, khi cô ấy rời khỏi bục. Chúa đã tỏ cho cô thấy hết điều đó là sai lầm và điều gì sẽ xảy ra. Và cô đi xuống khỏi bục, vừa khóc vừa vui mừng bởi vì Đức Chúa Trời đã cứu cô khỏi một—một mồ mả của người nghiện rượu. Và cô...Một bà bước đến với cô và bật khóc, tôi nghĩ đó là, con gái bà, là người nghiện ma túy. Và anh em biết đấy, bởi ân điển của Đức Chúa Trời, cô gái ấy được kêu gọi (Tôi tin, là tối hôm sau, Rosella, được kêu gọi phải không?), và cô gái, được chữa lành, khỏi ma túy. Và cô và chồng cô đang rao giảng Phúc âm. Và—và—và thấy một quý cô đáng yêu như Rosella, và thật đúng lúc. Và bây giờ cô ấy, rất được tôn trọng, cô có một...cảm thấy một sự kêu gọi trong lòng. Nhưng, sự biết Kinh Thánh về những nữ thầy giảng, đấy, cô biết nó là điều gì khác. Và Đức Chúa Trời đang dẫn dắt cô vào những nhà tù và những nơi khác, để làm chứng.

³ Thật tuyệt vời để—để—để biết, để tìm kiếm ý chỉ của Đức Chúa Trời. Đôi khi chúng ta có một cảm giác, nhưng chúng ta muốn thực hiện cảm giác đó trong các nơi; nếu anh chị em không chú ý, ma quỷ sẽ lấy cảm giác đó và bóp méo nó thành điều gì đó. Song chừng nào chúng ta còn ở lại trong Kinh Thánh, thì chúng ta đúng, anh em biết đấy, chúng ta đang đi chuyển đúng với ý Chúa.

⁴ Và vì thế tôi tin rằng—rằng cuối cùng Rosella sẽ quay vào những cánh đồng truyền giáo ở đâu đó, bởi vì nước Mỹ không muốn có Phúc âm.

Anh em biết điều đó. Chúng ta thật có thể thừa nhận điều đó, rằng, dân Anglo-Saxon này xong rồi. Chỉ thế thôi. Không có Phúc âm nữa để nước Mỹ sẽ tiếp nhận. Ồ, anh em thỉnh thoảng, có vài sự lộn xộn. Nhưng đúng như Phúc âm, đã chấm dứt. Và anh em thậm chí không thể giảng cho họ, không thể nói chuyện với họ. Họ không muốn tin điều gì cả. Hiểu không? Họ chỉ có những ý riêng cứng đầu của họ, và chúng được đặt vào trong đó.

Và những việc kế tiếp của dân tộc này là sự phán xét. Nó cũng, sẽ có điều đó. Nó có thể là trải qua sự khủng hoảng. Nó có thể bị một quả bom nguyên tử. Nó có thể trải qua một tai vạ lớn, dịch bệnh hay điều gì đó, nhưng, nó sẵn sàng. Điều đó đang đến. Hàng ngàn lần ngàn sẽ đổ xuống.

⁵ Ngày hôm qua, chúng tôi đã đi qua, Anh Zabel và tôi, tới...và Anh Wood, đến từ Kentucky, nơi đó chúng tôi đã có ba ngày, và đi ngang qua một dự án nhà ở. Anh Zabel nói, “Không có...” Tôi quên rồi. “Hầu như không có người nào trong những người đó, trong dự án đó, mà thậm chí đi nhà thờ nào.”

⁶ Anh em có thể hỏi họ về điều đó. “Ồ, chúng tôi có ti-vi. Đó là cách mà chúng tôi tìm thấy sự an ủi.” Hiểu không? Đó là thái độ của người Mỹ. Hiểu không? “Chúng tôi có ti-vi. Chúng tôi có nhiều tiền. Chúng tôi có những chiếc xe hơi tốt, có nhà đẹp. Chúng tôi cần gì tới Chúa? Chúng tôi không cần Điều đó.” Đó là thái độ của họ.

⁷ Về tôn giáo và sự cứu rỗi duy nhất mà chúng ta có, và tình yêu thương, ở giữa những người tin kính chân thật. Anh chị em biết đấy, Kinh Thánh dạy rằng điều đó sẽ xảy ra. [Hội chúng nói, “A-men.”—Bt.] Ừ-m. Quý vị độc giả Kinh Thánh, tôi đã nghe quý vị la lên “a-men,” và anh em thấy giảng ở phía sau đó. Rằng, điều đó đúng. Tình yêu thương sẽ là quá xa vời, trong những ngày sau rốt; tình yêu thương duy nhất sẽ còn lại ở đó, sẽ là ở giữa những người được Chọn của Đức Chúa Trời. “Cha sẽ chống lại mẹ, và mẹ chống lại cha, và con cái sẽ dấy lên nghịch cùng cha mẹ, và những người khác nghịch với nhau.” Và tình yêu thương duy nhất sẽ còn lại, sẽ chỉ ở người được Chọn, chỉ người được Chọn. Từ ngữ “người được Chọn” đến từ chữ “được Chọn,” những người được Chọn của Đức Chúa Trời.

⁸ Và khi Rosella đang đưa ra câu chuyện với tôi trong phòng, cách đây một lát, tôi cứ nghĩ, rằng, vào đêm ấy, chị ấy nói điều gì đó đã xảy ra. Và nói điều đó xảy ra thế nào, qua đời sống của chị, khi chị chỉ là một người nghiện rượu mất lối. Không thể được, không phải Hội Chống Nghiện Rượu. Bốn bác sĩ đã từ chối chữa cho chị. Không thể làm gì được. Và làm thế nào, mà từ chính lúc ấy, điều gì đó đã xảy ra.

⁹ Bây giờ mắt chị không còn lác. Chị là một phụ nữ xinh đẹp, đáng yêu, ở tuổi ba mươi ba, mà trông như mới khoảng hai mươi hai; thật sự đó là cách Đức Chúa Trời đã làm cho chị những gì Ngài đã làm, và trông chị khác hẳn. Và, nhưng tôi nói, “Rosella, trước khi lập nền thế gian, Đức Chúa Trời đã định trước khoảnh khắc đó.” Vâng, thưa quý vị. Hiểu không? Đúng. Và khi Billy Paul trung hậu ở phía sau đó, nơi cậu ấy ở đó, đang phát ra thẻ cầu nguyện cho dân sự tối hôm đó, cậu ấy thật không biết mình đã phát thẻ cầu nguyện cho ai.

Thật kỳ diệu phải không Rosella?

[Chị Rosella Griffith nói, “Thưa Anh Branham, tôi không biết hội thánh có thể cầu nguyện để Đức Chúa Trời sẽ hướng dẫn chúng ta không, Ngài thật quyền năng biết bao.”—Bt.]

A-men. Xin Chúa ban phước cho chị, Rosella à. Tôi tin chắc chúng ta sẽ làm điều đó. Chị ấy muốn hội thánh cầu nguyện để Đức Chúa Trời sẽ dẫn dắt chị ấy. Đó là, đi theo cánh tay không đời đời của Ngài. Ồ, điều đó thật tốt.

¹⁰ Có một vấn đề lạ lùng hết sức đặt trước tôi, sáng nay. Gần như là, một đa tỉ phú nào đó, rất giàu muốn làm tại đây ở Louisville, Kentucky, và xây cho tôi một đền tạm năm triệu đô-la. Nhưng điều gì đó sâu lắng trong lòng tôi nói, “Khoan đã, người không phải là mục sư.” Hiểu không? Vì thế, nên, số tiền năm triệu đô-la sẽ được dành riêng ra. Thay vì phải đi đến với chính quyền, để trả tiền cho các khoản rượu và các thứ như thế, người đó muốn đưa nó vào việc xây một đền tạm cho Chúa. Nhưng tôi hi vọng rằng nó thích hợp với một số tôi tớ Đức Chúa Trời mà sẽ...và sự hầu việc nào đó cho Đức Chúa trời. Nhưng, đó là năm triệu đô-la được dành riêng lúc này. Hãy suy nghĩ về điều đó, thật sự một đền tạm sẽ được dựng nên.

Thấy việc đó trông tốt đẹp thế nào, Rosella? Nhưng có điều gì đó ở dưới *đây* lại nói khác hẳn. Hiểu không? Hiểu không? Điều gì đó ở dưới *đây*.

¹¹ Chúng ta đến trong đền tạm nhỏ bé, thân yêu này, quý vị khách mới đến.Ồ, *đây* có thể là một nơi quyến rũ ở trên góc phố này, quý vị không nhận biết điều đó, rằng nhiều người muốn xây nơi này và làm công trình này. Nhưng *đây* là cách chúng ta thích nó. *Đấy, đấy* là cách chúng ta thích nó. Những chỗ ngồi cũ mà chúng ta đang ngồi ở đó, là những—những chỗ ngồi cũ ban đầu của đền tạm tại *đây*, trải qua nước lụt và ngập nước.

¹² Quyển Kinh Thánh của tôi đang nằm mở ra như *thế* trên bục giảng. Nó dựng tới trần nhà và xuống lại với một Lờ trên Nó, “Ta là Chúa đã trồng nó. Ta sẽ tưới nó ngày và đêm để chẳng ai nhổ nó khỏi tay Ta.” Thật chúng ta chèo chống băng qua đỉnh của nó bằng một con thuyền nhỏ, ở *đây*. Và nó đi xuống trở lại, những chiếc ghé di chuyển đúng về chỗ của chúng. Hết thủy họ phải chùi sạch nó đi và ngồi tiếp. Hiểu không? Hiểu không? Vì thế *đây* là cách chúng ta thích nó, ở chỗ nó là một dân thường, nơi bình thường, và một Chúa tuyệt vời. A-men.

¹³ Vậy thì, ngày hôm nay, chúng ta đã có một số, chúng ta chỉ đang bắt đầu đi qua phần kem, anh chị em biết *đấy*, sau khi tất cả sữa—sữa được lấy ra, và chỉ có kem. Và nên nhớ, lấy sữa để sản xuất kem, anh em biết *đấy*. Kem—kem có chứa đựng sữa.

¹⁴ Vậy chúng ta đã nói về chương 1, chương 2, chúng ta đang kết thúc ở chương 3, và bắt đầu ở chương thứ 4 của Sách Hê-bơ-rơ *đây* vinh hiển. Và, ồ, những sự dạy dỗ của Sách này! Chúng ta có thể ở lại với Nó trong, về một câu, trong ba tháng, và chỉ cho thấy rằng toàn bộ Kinh Thánh ràng buộc với mọi câu trong Kinh Thánh. Anh chị em có bao giờ nghĩ về điều đó không? Không có một câu nào mà anh chị em có thể chỉ ra, ngoài những gì, với ân điển và sự giúp đỡ của Đức Thánh Linh, mà chúng ta có thể ràng buộc Sáng thế ký tới Khải huyền ngay trong Nó.

¹⁵ Không có một tác phẩm văn học nào khác được viết ở bất cứ nơi đâu mà có thể làm điều đó. Và về mặt toán học, và địa lý, trong mọi cách, không có một Sách nào trong Kinh Thánh được chép giống như Kinh Thánh...Không có một sách nào trên đời, tôi

muốn nói, được viết giống như Kinh Thánh. Không có sách nào cả. Các con số của Kinh Thánh thì hoàn toàn hài hòa với nhau; ngay cả các chương, và các dấu chấm câu, cùng mọi thứ, đều hoàn hảo. Không có quyển sách khác nào khác; anh em không thể đọc hết một chương của nó mà không đọc lại được. Nhưng không có một sự chòng chéo nào trong toàn bộ Kinh Thánh. Và được viết bởi nhiều, nhiều, nhiều người; cách nhau nhiều trăm, nhiều trăm, và hàng trăm năm, không biết một chút... Một người viết Nó ở đây, và một người viết Nó ở đây, và một người đã viết Nó ở đây. Khi tất cả Nó được hình thành với nhau, Nó đã tạo nên Kinh Thánh của Đức Chúa Trời. Và không một câu nào mâu thuẫn với câu khác, và, không, không phải môn toán học, môn địa lý. Bất cứ thứ gì khác của Kinh Thánh, mọi thứ, các con số, mọi thứ vận hành hoàn hảo với nhau. Đó không phải được hà hơi, tôi không biết, anh em sẽ gọi sự hà hơi là gì? Tôi rất vui vì Kinh Thánh thân yêu, đầy phước hạnh.

16 Một số người họ nói, “Anh là người Công giáo à? Tin Lành à?”

Tôi nói, “Không ai cả. Tôi tin Kinh Thánh.” Đúng thế. Tôi tin Kinh Thánh, và tôi vui mừng vì chúng ta vẫn có sự tự do để giảng Nó trong đất nước này.Ồ, Nó thì tuyệt vời.

17 Bây giờ chúng ta sẽ nghiên cứu từ Nó. Và bây giờ chúng ta sẽ lật ra trong Sách Hê-bơ-rơ và bắt đầu với chương 3. Và chúng ta đã dừng lại ở câu 15. Và bây giờ hết thấy anh em...

18 Tôi thấy người nào đó chú ý, cách đây một lát, khi tôi lấy kính đọc sách của mình. Không phải mắt tôi yếu, nhưng tôi đã quá bốn mươi tuổi. Tôi có thể đọc được nó, ngay ở đây, thật bình thường, nhưng tôi có thể đọc rõ hơn nếu mang kính. Và họ đã làm cho tôi một cặp kính để đọc mà tôi muốn dùng, vì tôi có thể đọc nó rõ hơn và nhanh hơn. Và đó là điều tôi cần nó. Bây giờ trong...

19 Trước hết, chúng ta muốn lấy lại bối cảnh một chút, vì có thể có một số khách lạ ở giữa chúng ta, mà chưa nắm bắt phần đầu của Sách Hê-bơ-rơ.

20 Có phải Bà Cox, đang ngồi ngay ở phía cuối đây không?Ồ, tôi thật vui mừng thấy bà. Ngay trước khi tôi bắt đầu, như một lời làm chứng về ân điển Chúa. Đây là một phụ nữ bị bệnh ung

thư ăn dần gương mặt. Đó là thân mẫu của Chị Wood. Và tôi đã ở Michigan với Gene và Leo, và những người khác, để ghi âm. Và trên đường về nhà, vợ tôi đã gọi tôi, hay là tôi đã gọi nàng. Nàng nói, “Đi cầu nguyện ngay cho Bà Cox, mẹ của Bà Wood, vì một bệnh ung thư đang ăn dần gương mặt của bà ấy.” Ăn dần vào trong mắt và xuống tới xương, liếm một bên gương mặt bà, và cứ lan ra. Bác sĩ đã chữa trị cách nào đó với nó, chỉ làm cho nó càng tệ hơn, và nó cứ lan ra; vì đưa vào một số loại thuốc vào đó.

²¹ Và họ đã mang bà từ dưới Campbellsville, Kentucky, lên đến...hay, tôi nghĩ là, Acton, Kentucky, lên tới—tới Louisville, để điều trị.

²² Và vì thế Bà Wood, lần đầu tiên tôi từng thấy bà bị suy sụp. Bởi vì, dĩ nhiên, là mẹ của—của—của bà, và chắc chắn bà cảm thấy suy sụp. Tôi đi vào phòng cầu nguyện cho bà, với sự tự tin rằng Đức Chúa Trời phán Ngài sẽ đáp lời cầu nguyện. Và vài ngày sau, bà đã ra ngoài. Và bây giờ bà ngồi đó. Với ân điển thật lạ lùng, thật Ngài đã chữa lành cho bà.

²³ Mời bà đứng lên được chứ? Tôi không muốn làm bà thành một—một—một nhân chứng công khai...Ở đâu, ung thư đã ở chỗ nào? Trên—trên mặt, thấy đó, phía *đó* của gương mặt bà, chạy xuống phía dưới *đây*, đến xương má, và chạy quanh mắt bà. Và Chúa đã chữa lành bà ấy. Ngài chẳng tuyệt vời sao? [Hội chúng nói, “A-men.”—Bt.]

²⁴ Bao nhiêu anh chị em ở đây Chúa nhật vừa rồi thấy những gì Chúa đã làm gì bởi một khả tượng? Người đàn ông, vừa tàn tật vừa mù, ngồi ngay trong một xe lăn ở đây. Và điều gì đó làm tôi đau lòng khi thấy ông lão ấy đang ngồi ở đây nói, “Anh Branham...” Tôi tin đó là người anh em này ngay tại đây. Nói, “Xin làm giống như vậy cho vợ tôi.” Ông ấy có một người vợ bị tàn tật. Tim tôi như tan chảy. Tôi mong...Tôi có thể cho đi bất cứ thứ gì trên đời nếu có thể được, nhưng nó không...không nằm trong năng lực của tôi. Nhưng đặt năng lực của tôi và của anh chị em, cầu nguyện để Đức Chúa Trời sẽ làm điều đó. Ông ấy có một bà vợ bị tàn tật, trông giống như, một bàn tay bị liệt, một bàn chân bị liệt. Và người đàn ông này còn bị nặng hơn bà ấy nhiều, vì bà ấy có thể đứng lên và có thể bước đi một chút, song

ông này thậm chí không thể làm được điều đó. Và ông...Bộ óc, dây thần kinh thẳng bằng chính đã chết. Bệnh viện Mayo, nhiều bệnh viện khác, đã từ chối ông ấy. Và một người Công giáo đưa ông ấy đến đây, một bác sĩ Công giáo; và con trai ông là một linh mục ở nhà thờ Thánh Meinrad ở dưới Jasper, Indiana. Nhưng điều đó đang đặt những hòn đá nền tảng cho sự phục hưng sắp đến, ở dưới đó.

²⁵ Và khi ấy ông đã đứng lên, ông nói, “Nhưng tôi không thể...” Ông nhìn, nói, “Vâng, tôi có thể.” Ông nghĩ ông không thể thấy, anh em biết đấy. Và ông ngược lên, và chỉ tình cờ ngẩng đầu lên, và tại đó ông có thể bước đi và thấy; bước xuống lối đi ấy, một mình. Và họ là những tín đồ Trưởng Lão. Ông ấy là người chính thống giáo. Và nói chuyện...Anh em nghĩ rằng chỉ những người Ngũ Tuần hay Thánh khiết có thể la lớn; anh em sai lầm. Họ có thể chắc chắn la lớn khi họ thấy điều gì như thế xảy ra; ôm chầm nhau và la lớn. Bước ngay ra và đi xuống những bậc tam cấp, đẩy cái xe lăn; bước đi, với dây thần kinh thẳng bằng trong đầu ông. Hãy suy nghĩ về điều đó. Bước đi giống như anh em và tôi. Ô, Ngài tuyệt vời.

²⁶ Vậy thì, Phao-lô đã viết Sách Hê-bơ-rơ. Và trong bản viết Hê-bơ-rơ này, ông đã viết Nó. Và trước khi ông đã viết những Sách này, chúng ta tìm thấy...Bây giờ, chúng ta sẽ...Đây là một lớp học trường Chúa nhật, và tôi sẽ cố gắng theo dõi và không mất thì giờ quá lâu. Và rồi chúng ta sẽ có những buổi nhóm, tiếp tục vào buổi tối, ý Chúa. Bây giờ, trong Sách Hê-bơ-rơ và phần còn lại của các Thư tín của Phao-lô...

²⁷ Phao-lô là ai? Ông là một người Hê-bơ-rơ trung thành, một học giả, và một giáo sư lớn của Cựu Ước. Và ông được dạy dỗ bởi một trong những người giỏi nhất trong thời của ông. Người nào đó nói cho tôi biết tên người ấy là gì. Ga-ma-li-ên, một trong những giáo sư lỗi lạc nhất của thời ông. Và Phao-lô đã ngồi nơi chân của Ga-ma-li-ên.

²⁸ Có điều gì về...anh chị em đi đâu, đi nhà thờ gì, và giáo sư gì dạy anh chị em. Anh chị em biết điều đó không? Nó—nó có điều gì đó với việc ấy. Cho nên chúng ta nên tìm kiếm điều tốt nhất mà chúng ta có thể tìm, để chúng ta trở nên tốt nhất; không phải

vì nó dễ giao du và đại loại như vậy, nhưng là sự dạy dỗ Kinh Thánh chân thật.

²⁹ Hãy xem, một thời khi dân Y-sơ-ra-ên đi ra vào trong đồng vắng với những đội quân của họ, và họ đã đi vòng quanh bảy ngày, rồi họ thiếu nước. Và họ gần chết, họ nói, “Ồ, ước gì có một tiên tri ở gần!”

³⁰ Và một người trong họ nói, “Chúng ta có ở dưới đây, Ê-li-sê. Người đã đổ nước trên tay Ê-li.” Thấy người ấy muốn nói ai không? Nói cách khác, “Đây là Ê-li-sê người đã có quan hệ với Ê-li. Lời của Chúa ở với ông.” Anh em hiểu điều đó không? Ông đã có sự dạy dỗ tốt. Và ông nói, “Người ấy ở đây. Chúng ta hãy đi xuống và cầu vấn người, bởi vì thầy của người là Ê-li, và người có được sự dạy dỗ của Ê-li ở trong người.” Thấy sự khác nhau là gì không? Chắc chắn. Chúng ta muốn được dạy dỗ.

³¹ Vì vậy, Phao-lô đã có được sự dạy dỗ của Ga-ma-li-ên. Và Ga-ma-li-ên là người vĩ đại đó mà ông đã chọn, bản thân ông là một học giả, mà khi tất cả điều này diễn tiến lúc bắt đầu hội thánh sơ khai, ông nói, “Chúng ta đừng nhúng tay vào điều đó, thưa anh em. Vì nếu điều đó không phải thuộc về Đức Chúa Trời, thì nó sẽ vô ích, dù sao đi nữa. Nhưng nếu đó là bởi Đức Chúa Trời, và chúng ta chiến đấu chống lại nó, thì chúng ta sẽ thấy chính mình đang chống lại Đức Chúa Trời.” Đây, ông đã có một số sự dạy dỗ tốt đẹp.

³² Phao-lô đã đến dưới người này, và ông đã biết rằng Phao-lô là một giáo sư lớn. Vì thế, ngày nọ, với lòng chân thành, bắt bớ Hội thánh, đi xuống để bắt giam họ.

³³ Bây giờ chúng ta hãy lấy chỉ một giai đoạn ngắn khác từ Phao-lô, khi chúng ta lấy bối cảnh của mình.

³⁴ Khi Giu-đa sa ngã, bởi tội lỗi, bởi sự ham mê tiền bạc và sự kiêu ngạo của đời, ông đã sa ngã khỏi ân điển và đi đến nơi của mình. Và các môn đồ nói, “Phải có mười hai.” Và hội thánh, với tất cả chân giá trị của nó, tỏ cho anh em thấy hội thánh là gì; với tất cả chức vị cao của nó và mọi quyền lực của nó, nó vẫn cách xa chính sự tốt nhất của nó, hàng triệu dặm. Họ nói, “Chúng ta phải tìm kiếm, một người giữa vòng chúng ta, sẽ thay thế chỗ đó.” Và

họ đã chọn, bằng cách bốc thăm, Ma-thia trúng thăm. Ma-thea, tôi nghĩ, hay Ma-thia. Ma-thia, tôi tin là thế. Và khi họ chọn ông và đưa vào là người mười hai, với mười một người, người mà được làm người thứ mười hai này, ông ta đã chẳng làm một việc gì. Đó là lần duy nhất tên ông từng được nhắc đến trong Kinh Thánh. Đó là sự lựa chọn của hội thánh.

³⁵ Bấy giờ, họ nghĩ, “Ông ấy là một người quý tộc.” Không nghi ngờ gì. “Ông ấy là một người tuyệt vời. Ông ấy là một học giả. Ông ấy là người thông minh. Ông ấy có học thức. Ông ấy là một người tuyệt vời. Ông ấy sẽ thay thế Giu-đa và là một người trong chúng ta.”

³⁶ Nhưng, anh em biết đấy, đôi khi Đức Chúa Trời chọn lựa một số...đối với quan niệm của chúng ta, một số sự lựa chọn ngu ngốc nhất. Vậy thì, Đức Chúa Trời đã lấy một người Do Thái mũi khoằm nhỏ bé, đúng là đầy sự nóng nảy hết sức, với cái miệng méo xệch, “Ta sẽ đi xuống, bắt giam hết những người đó. Ta sẽ—ta sẽ cho họ vào tù. Ta sẽ làm *điều này*.” Đó là sự lựa chọn của Đức Chúa Trời.

Những người còn lại trong họ đã nhận lấy học vị và bằng cấp. Đó là sự lựa chọn của giáo hội.

³⁷ Đấy, anh em không biết ai là người ở tại bàn thờ. Anh em không biết người mà anh em đang làm chứng là ai, ở trong tù hay ở nơi đâu. Điều đó có thể trông giống như một võ sĩ quyền anh, tai anh ta bị xé rách, đôi mắt bị xước, và, nhưng anh em không biết đó là ai. Anh em chỉ làm những gì anh em cần làm, chỉ thế thôi, cho anh ta Lời. Chính Đức Chúa Trời đưa ra sự lựa chọn.

³⁸ Và Đức Chúa Trời đã chọn người Do Thái nhỏ bé nóng nảy này, hay đúng hơn là, đã chọn ông. Trên đường đi ông nghĩ, “Ta sẽ xuống và bắt họ. Ta sẽ—ta sẽ cho họ thấy những gì ta có thể làm như thế,” và Đức Chúa Trời chỉ hạ gục ông.

Đức Chúa Trời phán, “Đó là sự lựa chọn của Ta, ngay tại đó.”

³⁹ Điều đó há chẳng phải là sự ngu dại, đối với hội thánh chẳng? “Tại sao, ông ấy bắt bớ hội thánh. Ông ấy là con người xác thịt.” Nhưng Đức Chúa Trời biết điều gì ở bên trong con người này. Hiểu những gì tôi muốn nói không?

40 Vì thế, Phao-lô đã có một kinh nghiệm. Bao nhiêu anh chị em tin kinh nghiệm đến bởi sự cải đạo? Tất nhiên. Nếu không, tôi sẽ nghi ngờ sự cải đạo. Một sự cải đạo mang đến một kinh nghiệm. Và anh em không thể phân chia nó cho bất cứ điều gì bây giờ. Đôi khi đó có thể là sự la lớn. Đôi khi nó có thể là việc nói tiếng lạ. Đôi khi nó có thể là sự khóc lóc. Đôi khi nó có thể là sự rên rỉ. Anh em không biết nó là gì, vì thế đừng cố phân chia nó. Bởi vì, mỗi người trong anh em đã chứng minh là sai trong việc đó, anh em Giám Lý, và anh em Báp-tít, và anh em Na-xi-ren, và anh em Ngũ Tuần.

41 Tôi đã thấy nhiều người la lớn hết sức, mà ăn cắp vàng ra khỏi hàm răng của anh em, nếu họ có thể làm được. Vâng, thưa quý vị. Tôi đã thấy nhiều người nói tiếng lạ giống như đổ những hạt đậu trên máng bò khô, và—và thành thật đến tốt bụng, nhai thuốc lá trong miệng, và cắt cổ họng anh em nếu họ có thể làm được. Đúng thế. Vì thế các sự việc không...Không có chứng cứ rằng anh em có thể chứng minh nó, chỉ bằng đời sống người ấy sống. “Bởi bông trái của họ, các người sẽ biết họ.”

42 Vì thế, tất cả điều đó tùy thuộc Đức Chúa Trời. Ngài đưa ra sự chọn lựa. Ngài đem các sự việc đến với nhau, và đó là cách nó xảy ra. Vì thế nếu đời sống anh chị em được so sánh với bông trái trong Kinh Thánh, thì anh chị em đã có một quan điểm khá tốt. Nếu tâm linh anh chị em đang làm chứng với Thánh Linh Ngài, rằng anh chị em là con trai và con gái Đức Chúa Trời, thì anh chị em là...Mọi sự xấu xa cũ đều qua đi, và mọi sự đều trở nên mới, và anh chị em đang sống trong tình yêu thương, và anh chị em có sự bình an, và ân điển, và vân vân, thì anh chị em khá gần gũi với Nước Trời vậy. Bởi vì Sự sống ở trong anh chị em đang sản sinh ra loại sự sống đó. Hiểu không?

43 Nếu anh chị em nói, “Ồ, halêlugia, tôi đã nói tiếng lạ. Halêlugia!” Điều đó chẳng có ý nghĩa gì. Điều đó chẳng có ý nghĩa hơn một chút nào so với việc anh chị em ra khỏi nơi này và chơi một giai điệu trên đàn ghi-ta hay thứ gì đó. Điều đó không có ý nghĩa gì. Dầu anh chị em nói tiếng lạ, dầu anh chị em la lớn, và chạy lên chạy xuống lối đi, và khóc chảy nước mắt đến nỗi giống như anh chị em đang lột những củ hành, điều đó không có

ý nghĩa gì, chẳng một ý nghĩa gì, trừ phi đời sống hằng ngày đó sao lưu hoàn toàn chính xác, ở lại với Nó.

44 Vậy thì, nếu anh chị em làm những điều ấy, cộng với đời sống đó, “a-men,” thế thì, điều đó tốt. Tốt lắm. Nhưng anh chị em có thể làm những điều ấy mà không có sự sống đó.

45 Thế nên, không phải la lớn, không phải điều gì như thế là chứng cứ. Chúa Jê-sus phán, “Bởi bông trái họ, các người sẽ nhận biết họ.” Và bông trái của Thánh Linh không phải là việc nói tiếng lạ. Đó không phải là bông trái của Thánh Linh. La lớn không phải là trái Thánh Linh. Khóc lóc không phải là trái này của Thánh Linh. Nhưng, tình yêu thương, sự vui mừng, bình an, nhịn nhục, nhân từ, mềm mại, trung tín, nhu mì, tiết độ, đó là những trái của Thánh Linh. Hiểu không? Đó là những trái của Thánh Linh. Được rồi.

46 Bây giờ, lý do chúng ta có những điều này, họ thích lập nên những tổ chức, anh em biết đấy. “Ồ, chúng sẽ có điều đó. Chúc tụng Đức Chúa Trời, tất cả đều tin cách *chúng* tôi tin, chúng tôi sẽ đi con đường *này*. Tất cả đều tin giống như *chúng* tôi, chúng tôi sẽ đi con đường *này*.” Nhưng Đức Chúa Trời muốn tất cả đi con đường *Này*, thẳng lên.

47 Bây giờ, Phao-lô, sau khi ông có kinh nghiệm này, thì ông nghĩ đó là một kinh nghiệm tuyệt vời. Vậy thì, làm thế nào... Chúng ta hãy—chúng ta hãy—chúng ta hãy nêu ra kinh nghiệm đó một chút. Phao-lô trên đường đi đến thành Đa-mách, để bắt giam một số người ở dưới đó, vì Phúc âm đã được lan rộng ở dưới đó. *Phúc âm* có nghĩa là “tin tốt lành.” Và vì vậy họ đã tản ra ở dưới đó, và nhiều người đã dấy lên, đầy dẫy tình yêu thương, và sự vui mừng, và yêu mến Chúa Jê-sus. Và Nó đã lan rộng xuống cách ấy. Vì thế, Phao-lô có những bức thư từ thầy cả thượng phẩm. Ông nói, “Ta sẽ đi xuống, và ta sẽ bắt giữ họ, mọi người.”

48 Vì thế ông đem theo một toán lính canh, những người canh giữ đèn thờ, những người lính, cùng đi đường với ông. Trong khi họ đang đi đường, và ông thật sự biết mình định làm gì, đột nhiên, điều gì đó xảy ra. Thành linh, có một Ánh sáng lớn ở trước ông, Ánh sáng lớn. Bây giờ, Nó chiếu sáng như mặt trời. Đó là

một việc lạ xảy ra. Ánh sáng đó chiếu sáng đến nỗi ông hoàn toàn, mắt ông, hầu như bị mù. Và ông té xuống đất. Và ông—ông nằm dưới đất, và ông ngược lên.

49 Có khả năng là mười hay mười lăm người lính đi cùng với ông. Người nào trong những người đó thấy Ánh sáng đó không? Không, thưa quý vị. Phao-lô đã thấy Nó. Nó không được chỉ định cho họ những người đó thấy Nó. Vì thế, một số người có thể thấy các sự việc, nơi mà, những người khác lại không. Hiểu không? Vì thế, Phao-lô đã thấy Ánh sáng đó, đến nỗi Nó làm ông mù mắt. Ông không thể thấy, trong nhiều ngày, Nó là một thực tế như vậy với ông. Và ông không thể thấy trong nhiều...

Sau đó, khi ông viết những lá thư, mắt ông trở nên yếu từ lúc đó, cho đến nỗi ông viết với chữ thật lớn. Ông nói, “Hãy xem chính tay tôi viết thư này cho anh em với chữ lớn là dường nào.” Ông hầu như không thể thấy được.

50 Ông đã ở trong tù, và ông cầu xin Chúa chữa lành cho đôi mắt ông. Và ông đã cầu xin Ngài ba lần. Nhưng Chúa đã phán gì? “Hỡi Phao-lô, ân điển Ta đủ cho ngươi rồi.”

51 Phao-lô nói, “Vậy tôi sẽ rất vui lòng khoe mình về sự yếu đuối tôi.” Bởi vì, ông nói, “E rằng tôi lên mình kiêu ngạo bởi sự cao trọng cả thể của Sự mặc khải ấy chẳng, thì đã cho một cái giũa xóc vào thịt tôi, tức là quỷ sứ của ma quỷ, để vả tôi.” Ông trở nên tốt hơn trong một thời gian ngắn, và rồi chúng không còn trở lại.

Vả có nghĩa là “đánh hết cái này đến cái khác.” Như con thuyền trên biển cả, anh em biết đấy, sóng đập vào nó, đấy, đập hết lần này đến lần khác.

Và ông sẽ, ông đã trở nên tốt hơn, và rồi nó trở lại; thì trở nên tốt hơn, rồi nó trở lại lần nữa. Ông nói, “Lạy Chúa, vấn đề gì vậy, sao Ngài không lấy điều này ra khỏi tôi?”

52 Ngài phán, “Ân điển Ta đủ cho ngươi rồi, hỡi Phao-lô. Cứ tiếp tục.” Nó sẽ giữ...

53 Ông nói, “Vậy thì, nếu—nếu tôi thật hoàn toàn, và mọi sự hoàn hảo,” nói, “thì khi tôi đi đến, ồ, tôi sẽ trở nên kiêu ngạo mà nói rằng, ‘Anh em biết đấy, tôi chẳng có gì sai. Chúa lo liệu cho

tôi, thưa anh em. Halêlugia!” Thế thì anh em đang trở nên tự xưng công bình.

54 Thỉnh thoảng, Đức Chúa Trời phải cho anh em một chút gì đó, hầu như để làm cho anh em nhu mì một chút, anh em biết đấy. Đúng thế. Hầu như để làm cho anh em nhận biết rằng Ngài là Ông Chủ. Ồ, Ngài tuyệt vời chứ? Vâng, thưa quý vị, thật tuyệt vời!

55 Vì thế ông, Phao-lô, sau đó, ồ, sau khi có kinh nghiệm tuyệt vời này...

56 Vậy thì, nếu điều đó xảy ra với người nào đó ngày hôm nay, họ sẽ nói, “Ồ, chúc tụng Chúa, halêlugia. Anh ơi, Chúa đã làm điều gì đó cho tôi! Vinh hiển thay Đức Chúa Trời!” Nhưng Phao-lô thì không; ông là một học giả Kinh Thánh.

57 Kinh nghiệm đó phải phù hợp với Lời Đức Chúa Trời. Vâng, thưa quý vị. Nếu nó không được móc nối nhau vào trong Kinh Thánh...Không phải chỉ nhìn lướt qua ở đây, nói, “Ồ, vâng, nó ở ngay đây này. Chúc tụng Chúa, tôi có được Nó.” Ừm-m. Đó không phải là cách Đức Chúa Trời ban Nó.

58 Phải là Kinh Thánh hoàn toàn, hết thảy của Nó. Vì, anh em có thể...Những người không theo đạo dùng Kinh Thánh này làm nền tảng để họ tranh cãi. Nhưng họ sẽ lấy một khúc Kinh Thánh ở đây, lật qua đây và lấy một đoạn ngắn khác ở trên đây, cố gắn liền nó với nhau, mà đó là hai chủ đề khác hẳn, đem đặt với nhau. Vì thế, anh em phải lấy Kinh Thánh so sánh với Kinh Thánh.

59 Như Ê-sai đã nói, trong chương 28, “Phải hàng thêm hàng, hàng thêm hàng; một chút chỗ này, một chút chỗ kia.” “Điều chi lành thì giữ lấy.” Đấy, đó là cách Nó đến: hàng thêm hàng, hàng thêm hàng, Lời thêm Lời, Kinh Thánh thêm Kinh Thánh. Phải biên soạn hết thảy lại với nhau. Đó là lý do, tôi nghĩ, trong những bài học này như chúng ta đang có bây giờ, đó là một điều tuyệt vời đối với hội thánh, bởi vì nó mang chúng đến một chỗ mà hết thảy lời Kinh Thánh ràng buộc với nhau. Và kinh nghiệm của chúng ta phải gắn liền với lời Kinh Thánh đó. Ồ, đây này! Nếu không, thì nó sai.

60 Và cách mà tôi đã bước đi trong nhiều năm, không biết Ánh sáng đó đã đập vào Phao-lô làm ông té xuống là gì. Trong khi, thế

gian bên ngoài, những lời Kinh Thánh...Nhiều người, các thầy giảng đã cố gắng bảo tôi, “Điều đó thuộc về ma quỷ. Ô, anh là một thầy bói. Anh sẽ là một người theo thuyết duy linh. Anh đừng bị lừa dối với Điều đó, Billy à. Có gì đó sai trật với Điều đó. Anh đừng làm thế, anh bạn. Điều đó sai. Đó là ma quỷ. Ô, anh bạn này, anh sẽ là một người đồng cốt tầm thường. Anh sẽ là một người thông linh nếu anh làm thế. Ô, tất cả điều đó thuộc về ma quỷ. Điều đó thì—điều đó không đúng.” Nhưng khi...Tôi không muốn giảng điều đó.

⁶¹ Nhưng trên đường đi xuống thành Đa-mách, Phao-lô không muốn giảng điều đó, cho tới khi ông thấy được nó đúng hay sai. Vì thế ông đi xuống xứ Ả-rập trong ba năm, và nghiên cứu Kinh Thánh. Chà! Khi ông ra khỏi xứ đó, ông nói, “Bây giờ hãy giữ nó ra khỏi tôi.”

⁶² Ông biết ông phải đối diện với những người Pha-ri-si. Ông phải đối diện với những người Sa-đu-sê. Ông phải đối đầu với thế gian, và thế giới dân Ngoại. Và vì thế Phao-lô, Kinh Thánh này đã chép, Sách Hê-bơ-rơ này, được chép vì mục đích đó. Ông đang làm rúng động những người Hê-bơ-rơ kia, và lấy Cự Ước đó và chỉ cho thấy Nó ở trên đây trong Tân Ước. “Đây là Đức Chúa Trời,” ông nói, “Nó đây này, trên—trên mọi đấng tiên tri và mọi sự.” Bắt đầu trở lại từ đầu, chương 1 chúng ta đã có, “Đời xưa, Đức Chúa Trời đã dùng các đấng tiên tri phán dạy tổ phụ chúng ta, nhiều lần, nhiều cách.” Đó là cách Đức Chúa Trời đã mang đến sự điệp của Ngài, được thử nghiệm bằng U-rim Thum-mim. “Nhưng trong ngày nay Ngài phán dạy chúng ta bởi Con Ngài, là Đức Chúa Jê-sus Christ,” thử nghiệm bởi Kinh Thánh Ngài. Thế đấy.

⁶³ Vì thế những kinh nghiệm này mà thế gian nói, “Ô, bị tâm thần. Sao, không người nào...” Khi Thiên sứ đó xuất hiện, Ánh sáng đó chiếu xuống trên sông ở đây, khi tôi giảng buổi nhóm phục hưng đầu tiên trên góc phố, chúng tôi đã làm phép báp-têm cho tất cả những người đó...Tôi nghĩ, Anh Fleeman, anh có thể đã ở trong...Tôi không biết anh có ở đây lúc đó hay không. Bao nhiêu anh chị em đã ở đây khi—khi Ánh sáng ấy xuất hiện trên sông? Có người nào lâu năm ở đây không? Vâng, có một số người. Khi Ánh sáng đó chiếu xuống trên sông ở đây.

64 Và họ nói, “Đó chỉ là ảo giác.” Nhiều người trong chúng ta đã đứng đó, nhìn thấy Nó, và Nó giáng xuống ở đây. Và rồi những năm sau, Đức Chúa Trời chứng thực Nó bằng một con mắt cơ học của máy ghi hình. Điều đó đúng.

65 “Ồ, đó là—đó là sự tưởng tượng phải không? Nó là điều gì đó mà—mà...” Không, thưa quý vị. Chúng ta đang nhận lấy nó ngay tại đây trong Kinh Thánh và tỏ cho anh em thấy. Đó là cùng một Chúa Jêsus. Ngài làm điều tương tự. Hành động của Ngài không hề thay đổi. Quyền năng Ngài không hề thay đổi.

66 Nhìn xem, Chúa nhật vừa rồi, ở đây. Đẳng xa kia, nằm trên giường tôi, chưa hề thấy người đàn ông đó trong đời. Bước ra và nói, “Có một người ở đền tạm, và người đó đầu đen, tóc xám, bạc. Ông ấy bị mù, và ông không bước đi được. Ông ta ngồi trong xe lăn. Một người tóc đen gọi ông đến; một bác sĩ, Bác sĩ Ackerman, một người tóc đen, người Công giáo. Đã gọi ông đến, ngồi ngay tại đó. Và CHÚA PHÁN NHƯ VẬY,” đã đứng lên, bước ra với đôi mắt sáng và mọi thứ. Đó là gì? Đây cũng là Thiên sứ ấy. Đấng đã làm Phao-lô té xuống, trên đường đi đến thành Đa-mách, sống trong Hội thánh của Ngài và dân sự Ngài ngày nay. Đó là lời Kinh Thánh so sánh với Kinh Thánh. Phải là cách đó.

Ồ, chúng ta có *những người hâm hâm*. Chúng ta sẽ đi vào điều đó, sau một lát.

67Ồ, chúng ta có một điều sâu sắc phía trước chúng ta, nếu chúng ta có thể cứ đi ngay vào điều đó, ngày hôm nay và buổi tối nay. Vậy thì nó chỉ bắt đầu đi vào dòng nước sâu. Nơi mà anh em...

68 Anh em biết đấy, khi tôi còn bé, trước đây có một cái ao nhỏ phía sau nơi đó, và tôi thường đi ra đấy. Và hết thủy bọn trẻ chúng tôi sẽ nhảy vào đó, trần truồng; còn nhỏ, khoảng sáu, bảy tuổi. Và chúng tôi...Nước ao đó không sâu. Nó không gì hơn một cái vũng nước cho heo uống. Và tôi có một hộp xà-phòng ở đó. Tôi sẽ cho thấy tôi có thể lao xuống nước; bịt mũi, và làm nước bắn lên tung tóe, như *thế*. Và cái bụng của tôi dính đầy bùn, anh em biết đấy, và nó sẽ bay đi mọi hướng. Tôi nói với bố tôi rằng tôi biết bơi.

69 Ngày nọ ông đem tôi trở lại nơi đó. Ông nói, “Bố muốn thấy con bơi.” Tôi nhảy ra đó, anh em biết đấy; cởi áo quần ra, trong một bụi cây nhỏ; rồi chạy xuống, đụng mặt nước. Tôi làm nước văng tung tóe, bùn bay tứ tung. Và Bố đang ngồi trên một cống nước. Ông ngồi đó và nhìn tôi vài phút. Rồi nói, “Đi ra khỏi hục nước đó, và tìm chỗ tắm, rồi về nhà.” Hiểu không?

70 Ồ, một số chúng ta tự xưng là Cơ-đốc nhân, gần như là cách ấy. Chúng ta bò trong bùn lầy. Đúng thế. Chẳng nào anh em còn nói, “Tôi là tín đồ Giám Lý. Tôi là người Ngũ Tuần. Tôi là tín đồ Trưởng Lão. Tôi có một chứng cứ; tôi đã có Nó.” Anh em đang bò trong bùn.

71 Một ngày kia tôi ở với chú tôi. Tôi cứ kể với ông...Ông ấy khoảng mười lăm, mười sáu tuổi. Chúng tôi đang ở một con sông. Tôi nói, “Chú Lark ơi, cháu bơi được.” Và tôi ngồi phía sau con thuyền, anh em biết đấy, cảm thấy tốt và an toàn. Ông chỉ lấy mái chèo và đẩy tôi ra, trong khoảng mười tấc nước. Lúc đó thì khác hẳn; quật tung tóe, la lớn lên, như anh em từng nghe trong đời.

72 Ngày nào đó khi anh em bị đẩy ra, anh em biết rõ hơn chỗ mình đang đứng. Vâng, thưa quý vị. Nếu anh em biết Ngài, anh em sẽ...Thật sự biết rõ Ngài hơn. Đúng thế.

Nhưng mà bây giờ chúng ta sẽ đi vào trong nước sâu, nước sâu, nơi mà nó sẽ làm anh em chết đuối nếu anh em—nếu anh em không phải là một Cơ-đốc nhân tốt, trưởng thành.

73 Để ý Lôi. Phao-lô, tìm thấy điều đó trước tiên. Ông trở lại trong Cự Uớc, và ông tìm thấy điều này. Ông đã thấy kinh nghiệm đó của ông, một cách hoàn toàn. “VẬY thì Đó là điều gì mà đã làm tôi té xuống?”

74 Đó là một Ánh sáng, Ánh sáng lớn đang đứng đó, chiếu sáng giống như mặt trời, đứng trước mặt ông. Ngài phán, “Ồ Sau-lơ, Sau-lơ, sao ngươi bắt bớ Ta?”

75 Ông thưa, “Lạy Chúa, Ngài là Ai mà tôi bắt bớ?”

76 Ngài phán, “Ta là Jêsus.”

77 “Tôi đã nghĩ Ngài là một—một con người, có bàn tay đầy sẹo, mà họ tuyên bố đang xuất hiện trong các buổi nhóm lúc này, với dấu đinh trong tay Ngài và đầu Ngài.” Không, không; không phải

thân thể đó, không phải trong thân thể đó. Hiểu không? Ngài bây giờ là một Ánh sáng. Sau-lơ...

78 Khi Ngài còn ở trên thế gian, Ngài đã phán, “Ta đến từ Đức Chúa Trời. Ta đi về cùng Đức Chúa Trời.”

79 Ngài là Thiên sứ đã dẫn dắt dân Y-sơ-ra-ên trong Ánh sáng này, qua đồng vắng. Ngài trở lại trong cùng Ánh sáng ấy. Và Phao-lô đã thấy Nó, từ trong Cựu Ước. Ngài phán, “Ta là Jê-sus, Thiên sứ của Giao ước.”

80 Và Ngài trở nên xác thịt, để cứu chuộc chúng ta. “Không phải đến trong hình dạng của các Thiên sứ,” chúng ta thấy điều đó trong chương trước, chúng ta đang học. “Ngài không hề nhận lấy bản chất của các Thiên sứ, bèn là Dòng dõi của Áp-ra-ham,” rằng Ngài có thể được biết đến, rằng con người có thể *nhìn thấy* Đức Chúa Trời. A-men.

Vậy thì Ngài phán, “Ta sẽ trở lại với Điều đó.”

81 Và khi Phao-lô thấy Điều đó, ông nói, “Chắc chắn, đó là Ngài. Đó là Ngài.”

82 Phi-e-rơ có một kinh nghiệm một đêm nọ trong khi ông đang cầu nguyện. Cũng Ánh sáng ấy đến trong tòa nhà, mở các cửa ra trước ông, dẫn ông ra ngoài đường phố. Và Phi-e-rơ nghĩ mình đang mơ; ông được xúc dầu đầy dẫy. Ông không biết điều gì đã xảy ra. Ông nói, “Ta vừa thức dậy chẳng? Nhưng ta ở ngoài đường mà.”

83 Và ông đi xuống nhà Giảng Mác. Và người tở gái mở cửa ra, một cô gái trẻ ở đó, đang có một buổi nhóm cầu nguyện. Người nào đó gõ cửa. Mở cửa ra. “Ồ,” cô ấy nói, “là Phi-e-rơ đây này. Các ông đang cầu nguyện cho ông ấy được ra khỏi tù. Chúa đã giải cứu ông ấy.”

84 “Ồ,” họ nói, “thôi nào.”

“Ôi Chúa, giải cứu ông ấy!”

85 “Ồ,” cô ấy nói, “ông ấy đang đứng ở cửa, đang gõ cửa.”

Phi-e-rơ cứ gõ cửa, “Cho tôi vào.”

86 “Ồ,” cô ấy nói, “ấy là Phi-e-rơ.” Thời đó, người ta còn nó, dùng thanh chắn nhỏ. Cái móc nhỏ ở đây, anh em nhấc nó lên và nhìn

ra, thấy. Trước khi anh em để người khách vào trong, anh em phải biết ai đang gõ cửa. Vì, họ có quân trộm cướp; nếu anh em mở cửa, chúng sẽ giết anh em.

⁸⁷ Vậy, họ mở cửa ra. Cô ấy nói, “Ấy là Phi-e-rơ.”

⁸⁸ Họ nói, “Ồ! Ồ, chà, người chết rồi. Ấy là thiên sứ của người đang đứng đó. Hiếu không? Người đã ở trong thân thể vinh hiển của người, anh em biết đấy, thân thể thuộc linh đó.”

⁸⁹ Còn nhớ cách chúng ta lấy ví dụ Nó, Kim Cương lớn ấy, cách Nó phản chiếu Ánh sáng, cách Nó đi về nơi đó thế nào không? Đền... “Đền tạm dưới đất này đổ nát, thì chúng ta có sẵn một đền tạm đang chờ đợi rồi.”

Và họ nghĩ Phi-e-rơ đã chết, thân thể già nua này đã ngã xuống, và người ta sẽ chôn nó trong vài ngày, người đã nhập vào trong thiên sứ của người, hay thân thể vinh hiển của người... Không phải thân thể vinh hiển, mà trong thân thể thuộc linh của người, thân thể mà đã được sửa soạn sẵn rồi. Nó không thể bắt tay anh em. Nó không có tay để bắt, giống như thế, nhưng nó ở trong hình ảnh của một người. “Hãy xuống, và người đang gõ cửa.”

⁹⁰ Cô ấy nói, “Không. Ấy là Phi-e-rơ. Người đang đứng đó.” Người mở cửa ra và bước vào. Người đấy. Bây giờ, Phi-e-rơ đã được giải cứu bởi Ánh sáng này.

⁹¹ Vậy thì, cũng cách ấy mà lúc đầu...mà Phao-lô, trong Hội thánh ban đầu, đã thấy Ánh sáng của Đức Chúa Trời chiếu sáng trên Phao-lô, cũng Ánh sáng đó đã giáng xuống. Bây giờ, nhiều người có thể nói bất cứ điều gì, điều đó không làm cho nó đúng. Nhưng khi Đức Chúa Trời chứng minh điều gì, công việc của Nó chứng minh Nó. Thế thì, máy ảnh chứng minh Nó. Và mọi việc mà chúng ta...mà Chúa đã làm, đã được chứng minh một cách tuyệt đối, không thể sai lầm rằng Ánh sáng đó là Đức Chúa Trời, bởi lời Kinh Thánh, bởi hành động của Nó, bằng kinh nghiệm. Nhưng họ sẽ không nghe.

⁹² Hãy nhìn trong đền tạm này. Bây giờ, nên nhớ, anh chị em biết điều này. Chúng ta không tìm cách để có những đám đông. Chúng ta không có chỗ để họ ngồi, dù sao đi nữa. Nhưng,

nhìn xem. Một buổi nhóm như thế này, nơi mà chúng ta đang đến với nhau vì mục đích này, nên thu hút những Thành phố Thác. Nhưng họ chết rồi. Họ chết hoàn toàn. Họ có mắt nhưng không thấy.

Anh em nói, anh em, “Ồ, Anh Branham à, họ không muốn đi đến bác sĩ để chữa mắt sao?” Họ không thể thích hợp với loại thấy đó.

⁹³ Chúa Jêsus phán, “Nếu các người muốn biết Ta, ắt các người sẽ biết ngày của Ta.” Ngài phán, “Khốn cho các người là những người Pha-ri-si đui mù. Các người có thể phân biệt sắc trời, nhưng những dấu hiệu về thời gian, các người không thể phân biệt được.”

⁹⁴ Điều đó có đi qua đỉnh đầu anh em không? Hãy nghe. Nhìn xem những dấu hiệu chúng ta đang sống ở đây. Bây giờ, nó không phải là...Tôi, chính mình tôi, tôi chỉ là một con người, thậm chí không phải là thầy giảng, để nói chuyện. Tôi không có học vấn, điều mà thế gian gọi là, “một thầy giảng.” Và chúng tôi chỉ là những người nghèo. Hãy nhìn xem tòa nhà mà chúng ta đang ở trong. Nhìn xem những giáo đường, sáng nay. Nhưng hãy nhìn nơi Đức Chúa Trời ở. Đó là vấn đề.

⁹⁵ Mô-áp cũng đã đứng đó trong tất cả sự tráng lệ và sự đẹp đẽ của nó, còn dân Y-sơ-ra-ên ở trong những cái lều trại. Nhưng Đức Chúa Trời ở đâu? Có một nhóm thánh quá máu ở dưới đó, đang làm mọi sự bị coi là sai lầm. Nhưng Ba-la-am, giám—giám mục của họ, đã không thấy Hòn Đá bị đập, Con Rắn bằng Đồng đó, Trụ Lửa đó. Mắt ông bị mù. Ông không thể thấy Nó. Ông nói, “Họ chỉ tưởng tượng Điều đó.” Nhưng Ngài có ở đó.

⁹⁶ Chúc tụng Đức Chúa Trời, ồ, Ngài ở đây! Đức Chúa Trời ở đây, và Ngài đang làm điều giống như Ngài đã làm. Và Ngài sẽ... Chúng ta so sánh lời Kinh Thánh với lời Kinh Thánh. Đức Chúa Trời không bao giờ vẽ cho chính Ngài như là điều gì to lớn nào đó, trên thế gian, nhưng Ngài luôn luôn ở giữa những người khiêm nhường và bình thường. Và Ngài ở đây sáng nay, làm công việc giống như vậy. Lời Kinh Thánh chứng thực Nó. Máy ghi hình chứng thực Nó. Vậy thì, điều đó, lý do tôi nhắc đến bức hình ấy, không phải bởi vì tôi ở đó. Tôi—tôi chỉ là một tội nhân, được cứu

bởi ân điển, giống như anh chị em. Nhưng điều tôi đang cố gắng nói, là, Ấy là sự Hiện diện của Ngài với chúng ta. Đó là điều quan trọng. Ồ, nếu Ngài dựng nên tôi là một—một Ê-li-sê hóa thân, nếu anh em không có đức tin để tin điều đó, nó sẽ không bao giờ làm cho anh em tốt được.

“Ngài đã đến với Dân Ngài. Nhưng Dân Ngài không hề nhận lấy Ngài.”

⁹⁷ Đó là lý do, ở đây trong thành phố ngày hôm nay. Tại sao, tôi có thể bắt đầu một buổi nhóm phục hưng ở đây, trong tòa nhà lớn nào đó hay điều gì đó, anh chị em sẽ không bao giờ làm cho nhiều người tin điều đó. Họ thật sự sẽ không tin. Họ không thể tin. Ngày của họ đã xong.

⁹⁸ Bài học này cũng giống như vậy, sáng nay, ở châu Phi, có lẽ sẽ sanh ra một vạn, ít nhất, là một vạn linh hồn đến với Đấng Christ; nơi mà ở đó có lẽ có một tội nhân đang ngồi ở đây sáng nay, hay gần như thế, người nào đó sa ngã. Phần lớn họ cứ dập dề, cho đến khi nó thật sự chấm dứt. Chỉ thế thôi.

⁹⁹ Nhưng điều chúng ta đang nói ở đây, là, Kinh Thánh phù hợp với Kinh Thánh. Vậy thì, cho dù có trải nghiệm tuyệt vời đến đâu, nếu nó không phù hợp với lời Kinh Thánh, thì nó sai.

U-rim Thu-mim, cho dù nhà tiên tri tốt thế nào đi nữa, nếu người nói mà ánh sáng không chớp lờ trên U-rim Thu-mim, thì điều đó sai. Giấc mơ có vẻ tốt thế nào, nếu nó đã không chớp lờ trên U-rim Thu-mim, thì điều đó sai.

Khi chức thầy tế lễ đó chấm dứt, Đức Chúa Trời công bố Kinh Thánh Ngài. Phao-lô nói, “Nếu một Thiên sứ từ Trời đến,” Ga-la-ti 1:8, “và truyền cho anh em một tin lành nào khác với tin lành chúng tôi đã truyền cho anh em rồi, hãy để người ấy bị rửa sả.”

¹⁰⁰ Thiên sứ từ Trời nói với Giăng người được khải thị, mà là Chính Đức Chúa Trời, “Ta Jê-sus đã sai Thiên sứ Ta đến để chứng thực, hay tỏ ra những việc này.” Ngài phán, “Nếu ai thêm một từ vào Nó, hay bớt một Lời ra khỏi Nó, thì điều tương tự sẽ cất lấy phần họ, ra khỏi Sách Sự Sống.” *Đây là Nó, Kinh Thánh.*

¹⁰¹ Do đó, những kinh nghiệm này và những việc này mà chúng ta đang có xảy ra ở đây, nếu nó không được chứng thực bởi Lời

của Đức Chúa Trời, nó sẽ sai; tôi không quan tâm điều gì sẽ xảy ra, nó sẽ sai. Vì thế nó phải đúng với Kinh Thánh, tuyệt đối là Lễ thật. Ô, tôi rất vui mừng tôi là một chi thể trong Thân thể vĩ đại của Đấng Christ.

102 Bây giờ, chúng ta hãy đi tiếp nào, chúng ta đang đi vào bài học. Vậy thì, chúng ta đã dừng ở trên đây chỗ ông nói, “Thấy rằng chúng ta được nhiều người chứng kiến vậy lấy...” không phải... Tôi xin lỗi. Đó là, tôi đang trích dẫn chương thứ 12. Tôi đã đọc nó, nhưng tôi chưa nghiên cứu nó. Tôi...

103 Anh Norman, ở lại nhà tôi trên đó, và anh biết rằng tôi vừa về ngày hôm qua, và các anh em biết, ở dưới đó, tôi vừa đi vào. Thời gian duy nhất tôi có được để đọc Kinh Thánh, là ngồi xuống ngay tại đây, cách đây vài phút. Đúng thế. Không nghiên cứu Nó, tôi chỉ chờ đợi Đức Thánh Linh ban cho Nó giống như Ngài muốn. Ngài biết người đó ở—ở đâu, để phải có Nó. Vì thế nếu tôi có ý định gì trong tâm trí tôi định nói, thì điều đó sai. Nhưng nếu tôi để Ngài làm điều đó, Ngài sẽ đưa Nó thẳng đến nơi mà Nó thuộc về. Hiểu không? “Chớ lo về cách các người sẽ nói làm sao, vì Ấy là chẳng phải các người nói đâu, Ấy là Cha các người đang ngự trong các người. Ngài làm việc nói.”

104 Vậy thì, chương vừa rồi, chương trước, chúng ta đã nghe điều này, rằng, “Nếu chúng ta còn trẻ nải sự cứu rỗi lớn dường ấy, thì làm sao tránh cho khỏi được; Ai được giảng ra trước hết cho chúng ta bởi Đức Chúa Jêsus, và Ngài với những ai đã nghe Ngài?” Chúa Jêsus cũng làm những việc giống như vậy, để tỏ cho họ thấy, những việc như vậy xảy ra ở đây: cũng Thiên sứ ấy của Đức Chúa Trời, làm những công việc giống như vậy, chứng cứ giống nhau, mọi việc giống nhau, mọi việc theo đó, cùng một Phúc âm, đúng với Lời. “Nếu điều đó đã được Chúa dạy dỗ, rồi các môn đồ của Ngài chứng nghiệm cho chúng ta nghe,” Phao-lô cũng giống như vậy, “làm sao tránh cho khỏi được, nếu chúng ta còn trẻ nải sự cứu rỗi lớn dường ấy?”

105 Vậy thì, Phao-lô đang nói điều đó với cử tọa người Hê-bơ-rơ của mình. Bấy giờ, họ không có những máy ghi âm, ngày nay, giống như chúng ta có ở đây. Nhưng họ có những thầy thông giáo đang ngồi đó, ghi Nó lại ngay khi Phao-lô giảng Nó.

Và đó là những gì Nó có ngay ở đây. Chúng ta hiểu được Nó bởi những máy ghi âm, và những băng ghi âm này sẽ đi khắp thế giới, đây, để tỏ cho thấy Đó là Lẽ thật. Niềm tin của chúng ta không vô ích, Nó là hoàn toàn là Đức Chúa Jê-sus Christ đã sống lại, không hề thay đổi. Vậy thì chúng ta không được xao nhãng Điều đó.

¹⁰⁶ Vậy thì, chỉ đừng đi ra khỏi hội thánh, ngày nay, và nói, “Ồ, tôi hầu như vui thích đi xuống nơi đó. Tôi thích việc ca hát, và những người thân mật chung quanh nhà thờ nhỏ đó.” Đừng làm thế.

¹⁰⁷ Thưa anh em, hãy để lòng anh em trở nên một ngọn lửa, nói, “Này, tôi phải làm điều gì đó về điều này. Tôi phải đi ra và xem thử tôi có thể kiếm được người nào được cứu không.”

¹⁰⁸ Và đừng đi ra, nói, “Chúc tụng Chúa, nếu anh em không ăn năn, anh em sẽ hư mất.” Không.

Hãy hành động hiền hòa. “Hãy khôn ngoan như rắn, đơn sơ như chim bồ câu.” Đây, đó là cách hành động. Đến gần người ấy, nếu anh ta đang nuôi gà, hãy nói về gà, với anh ta, trong chốc lát. Hiểu không? Và rồi, anh em biết việc trước tiên, anh em sẽ nói về Chúa. Nếu người ấy là một nông dân, hãy nói về nông trại của anh ta.

¹⁰⁹ Nếu người ấy bán xe hơi, hãy nói về những chiếc xe hơi, một lát, “Anh có những chiếc xe thật đẹp,” đại loại như vậy. Hiểu không?

¹¹⁰ Cho đến khi anh em nắm bắt được Thánh Linh, vì Cha phán, “Bây giờ là lúc đến gần người về linh hồn người.”

¹¹¹ Anh em có thể gợi mở, đây, “Đó là chiếc xe hơi tốt. Anh biết phương tiện giao thông, ngày nay, đã trở nên tuyệt vời.Ồ, các nước trở nên gần gũi hơn; và các thành phố của đất nước chúng ta, gần với nhau. Bạn bè và các bà mẹ có thể thăm viếng nhau. Anh biết đấy, thật tuyệt vời có những chiếc xe ô tô giống như anh đang bán.”

¹¹² “Vâng, thưa ông. Chắc chắn vậy. Ừ-m.” Anh em biết, anh ta đốt điếu xì-gà, hay làm điều gì như vậy. “Đúng thế, chúng, chúng là những chiếc xe hơi tốt.”

113 “Anh có bao giờ nghĩ về những người thời xưa sẽ nghĩ gì nếu họ thấy cái gì đó giống như thế không?” Cứ tiếp tục như thế, anh em biết đấy.

Sau một lát, nói, “Vâng, vâng, chắc chắn là vậy.”

114 “Anh biết đấy, việc khác nó làm là, nó mang đến những việc như chúng tôi đang có, như trong những buổi nhóm phục hưng. Nhiều người khắp đất nước có thể đến, nhanh chóng, để có một buổi nhóm phục hưng.” Xem đấy, anh em đang mở ra con đường, luôn mọi lúc, anh em biết đấy.

115 Nếu anh em thấy Điều gì đó gây cản trở trên con đường, ngừng lại ngay tại đó, di chuyển qua ở đây. Như một bác sĩ đã nói, ở Phoenix, nói, “Lạy Chúa, xin đổ đầy miệng con những lời tốt lành, và rồi đẩy nhẹ con ra khi con nói đủ.” Anh em hiểu không? Đúng thế. “Đẩy nhẹ con ra khi con đã nói đủ.”

116 Bây giờ, để ý bây giờ, chúng ta sẽ bắt đầu ở câu thứ 15, hay câu 15 của chương 3, nghe kỹ bây giờ.

Trong khi còn nói rằng, Ngày nay nếu các người...nghe tiếng Ngài, thì chớ cứng lòng, như trong lúc nổi loạn.

117 Bây giờ hãy xem Phao-lô đang nói ở đây. Bây giờ điều đó được nói rằng, “Ngày nay, sau một thời gian rất dài.” Chúng ta sẽ đi vào điều đó sau một lát, rằng, “Ngày nay, một thời gian rất dài.” Đến trong chương tiếp theo, “Sau một thời gian rất dài.”

...còn nói rằng: Ngày nay nếu các người...nghe tiếng Ngài, thì chớ cứng lòng, như trong ngày của sự nổi loạn, khi họ đã nổi loạn với Đức Chúa Trời.

118 Bây giờ chúng ta hãy đọc câu tiếp theo.

Vả, ai là kẻ nghe tiếng Ngài, rồi nổi loạn:...

Vậy thì ông đang nói về điều gì? Phúc âm.

...há chẳng phải hết thấy những người nhờ Môi-se dẫn ra khỏi xứ Ê-díp-tô.

Nhưng Ngài đã giận ai trong bốn mươi năm? há chẳng phải giận những kẻ phạm tội, mà thầy họ đã ngã trong đồng vắng sao?

119 Chúng ta hãy ngừng lại ở đây một phút. *Sự nổi loạn*, “khi họ nổi loạn.” Bây giờ Đức Chúa Trời đã làm gì? Bây giờ Phao-lô đang cố gắng nói. Ấy là điều gì đã dẫn họ ra khỏi xứ Ê-díp-tô? Môi-se phải không? Không. Môi-se là công cụ xác thịt.

120 Bây giờ chúng ta có một bối cảnh ở đây. Chúng ta muốn nói thẳng ra bây giờ. Khi chúng ta đứng điểm này ở dưới đây, trong vài phút, anh em sẽ—anh em sẽ hiểu điều đó.

121 Vậy thì, Đức Chúa Trời đã cho phép dân sự Ngài với sự nghĩ ngợi không ổn định ở đó. Họ đã ở dưới xứ Ê-díp-tô. Họ đã ra khỏi vị trí thích hợp của mình. Họ đã ra khỏi quê nhà. Họ là những khách lạ và kẻ hành hương, và Đức Chúa Trời đã mang họ từ trong nơi lưu trú đó, ở—ở xứ Ê-díp-tô, rồi trở về quê nhà.

122 Một hình bóng về ngày nay; chúng ta không ổn định. Ở đây nó không kéo dài. Từ những cậu bé bàn tay mũm mĩm chơi bi, các bé gái chơi búp-bê, chơi đùa; điều trước tiên anh em biết, tóc anh em trở nên bạc, và da nhăn nheo. Có điều gì sai ở đây. Đây không phải là nhà. Chúng ta ở một nơi không đúng chỗ. Đó là lý do chúng ta nói chúng ta là lữ khách và khách lạ. Điều gì đó đã xảy ra.

123 Một thiếu nữ đã nói, sáng hôm nay ở trong phòng, về cách đôi khi, người ta cười nhạo cô. Tôi nói, “Nhưng, chị, yêu quý ơi, chị không thuộc về những người của họ.” Chúng ta là một dân khác.

124 Con gái nhỏ của tôi nói, “Bố ơi, những cô gái nào đó đã làm những điều này điều kia mà người ta đã làm.”

125 Tôi nói, “Nhưng, kìa, con yêu quý.” Họ có những băng nhạc của Elvis Presley. Tôi nói, “Bố không muốn có chúng trong nhà mình.”

126 Nó nói, “Nhưng, bố ơi, họ là những cô bé xinh đẹp.”

127 Tôi nói, “Có thể vậy. Bố không có điều gì chống lại điều đó. Nhưng có một điều, chúng ta thì khác. Chúng ta khác hẳn. Không phải là chúng ta muốn khác biệt, nhưng Thánh Linh ở trong chúng ta đã ra khỏi điều đó. Con thuộc về thế giới khác.”

128 Khi tôi đi vào Châu Phi, tôi không thể thích nghi với lối sống của—của—của họ. Họ không mặc áo quần gì cả. Họ trần truồng.

Và họ nhặt lấy bất cứ cái gì đó thổi rửa, có giới trong đó, họ ăn nó, dù thể nào đi nữa; không có gì quan trọng. Hiểu không?

129 Còn Đây thì khác. Anh chị em biết đấy, một thời, tất cả chúng ta đã giống như thế, nhưng nền văn minh đã mang đến chúng ta và làm chúng ta khác hẳn.

Và sự cải đạo nhân đôi điều đó hàng triệu lần. Chúng ta không muốn những việc thổi nát của thế gian nữa. Đấng Christ đã làm cho chúng ta trở nên những Cơ-đốc nhân; giống như nền văn minh làm cho chúng ta trở nên sạch sẽ. Và để ý, không chỉ thế thôi, nhưng chúng ta còn xưng nhận mình là những lữ khách và khách lạ. Chúng ta không thuộc về thế gian. Thế thì, anh em muốn không liên quan gì với thế gian. Và những sự đó đã qua đi.

130 Vậy thì, dân Y-sơ-ra-ên đã ở xứ Ê-díp-tô. Họ không phải là những người Ê-díp-tô. Những người Ê-díp-tô, thật nhục nhã cho một người Ê-díp-tô khi đặt tay trên một con chiên. Còn dân Y-sơ-ra-ên là những người chăn chiên. Và cách nó ắt phải ảnh hưởng đến Môi-se thể nào, sau tất cả những sự sỉ nhục làm một người Ê-díp-tô, là làm những người chăn gia súc.

Anh em có để ý những gì Pha-ra-ôn đã nói với Giô-sép, và vân vân không? “Đó là một sự gớm ghiếc.” Ông nói, “Dân của ngươi là những người chăn chiên.” Và một người Ê-díp-tô thậm chí không thể đặt tay lên người chăn chiên. Anh ta là một dân tộc khác.

131 Và đó là cách xảy ra với một Cơ-đốc nhân, ngày nay, khi người ấy được sanh lại. Không phải...Thật ô uế với người đó nếu hội nhập với những người say xỉn và kể chuyện tục tĩu, và những phụ nữ trần truồng. Và mọi...Nó, đó là—đó là sự ô uế.Ồ, chúc tụng Chúa! Chúng ta là những người hành hương ở đây. Chúng ta là những khách lạ ở đây. Tâm linh được biến đổi, và chúng ta đang trông đợi một Thành nơi mà phụ nữ không mặc đồ ngắn. Chúng ta đang trông đợi một Thành nơi mà không có những quán bia rượu. Chúng ta đang trông đợi một Thành nơi những người công bình cư ngụ. Vì thế, chúng ta là những lữ khách.

¹³² Vì vậy, Đức Chúa Trời đã giáng xuống trong một ngọn Lửa lớn, như một Hào quang, quét xuống một bụi cây và bắt đầu bày tỏ chính Ngài với Môi-se, trước tiên. Môi-se đã nói...

Anh em biết chúng ta đã có bài học đêm trước thế nào, cách mà khi Chúa Jêsus còn ở trên trần gian này, Ngài đã phán, “À, trước khi có Môi-se, đã có TA LÀ.” Đó là Chúa Jêsus ở trong bụi gai đang cháy, trong Trụ Lửa. Đó là Chúa Jêsus, ngày hôm nay, không hề thay đổi.

Và Ngài bày tỏ chính mình Ngài trong một Trụ Lửa, và Môi-se đã có kinh nghiệm đó. Ông đi xuống Ê-díp-tô. Ông giảng Phúc âm, tin tức tốt lành, và những dấu kỳ phép lạ đi theo ông. Anh chị em hiểu điều đó không? Ngày nay cũng vậy.

¹³³ Không chỉ thế thôi, nhưng khi những người Hê-bơ-rơ đi ra, bước đi trong Ánh sáng đó, họ được dẫn dắt bởi cùng Trụ Lửa đó. Và Kinh Thánh dạy rằng, “Chớ thử Đức Chúa Trời.”

¹³⁴ Hãy xem điều này. Cho phép tôi đọc nó.

Trong khi còn nói rằng, Ngày nay nếu các người...nghe tiếng Ngài, thì chớ cứng lòng, tiếng Ngài đang phán với lòng các người, như trong lúc nổi loạn, vì họ đã chống lại Ngài.

Hãy nghe.

Vậy, khi họ đã nghe, rồi nổi loạn:...

¹³⁵ Bao nhiêu anh chị em biết rằng dân Y-sơ-ra-ên đã nổi loạn chống nghịch Đức Chúa Trời với sự không tin của họ? [Hội chúng nói, “A-men.”—Bt.] Họ lầm bầm, họ, hoàn toàn. Đức Chúa Trời đã bước ngay xuống nơi đó. Và khi họ có tất cả...Điều trước tiên, họ gặp hoạn nạn.

Đây là Trụ Lửa đã ở trên họ. Tôi không biết hết thấy họ có thấy Nó, hay không. Ít nhất, Môi-se đã thấy Nó. Và Nó ở trên họ, và họ nhìn chăm Nó. Và khi họ đi xuống...Nói nếu họ không thấy Nó, tôi không biết họ có nhìn thấy hay không. Nó đi trước họ. Kinh Thánh nói Nó đã ở đó.

¹³⁶ Có chép, “Ngôi Sao đi trước những nhà thông thái.” Không người nào thấy Nó ngoài những nhà thông thái. Nó đi qua mọi đài quan sát. Họ giữ giờ bằng các ngôi sao. Không ai thấy Nó

ngoài những nhà thông thái. Nó đã ở đó để cho họ thấy Nó, và những nhà thông thái ấy là người mà ngôi Sao được sai đến cho họ.

¹³⁷ Và Trụ Lửa được sai đến với Môi-se, và Môi-se được sai đến với dân Y-sơ-ra-ên. Và họ được cho là đi theo Môi-se. Họ có thể thấy Môi-se, còn Môi-se thấy Ánh sáng.

Ở đó họ đã đi. Rồi họ đi ra. Và khi họ đi ra, họ đến Biển Đỏ. Và, ồ, họ—họ đã thấy tất cả những dấu kỳ phép lạ đó và các sự việc xảy ra trong khi họ vẫn còn ở trong—trong xứ Ê-díp-tô xưa, nhưng khi họ đi ra khỏi đó trong cuộc hành trình, chỉ trở lại và được mang ra. Thế thì, việc trước tiên anh em biết là, họ gặp hoạn nạn.

¹³⁸ Đức Chúa Trời thích để anh chị em lâm nạn. Ngài thích đặt rắc rối xuống và thấy anh chị em sẽ làm gì về nó. Vì thế Ngài chỉ ngăn Biển Đỏ lại, và điều trước tiên anh em biết, đã đưa họ đi thẳng vào trong nơi này, rồi đã sai Pha-ra-ôn đuổi theo họ. Thấy Đức Chúa Trời thích làm điều đó không? Ngài thích tỏ ra quyền năng và tình yêu thương của Ngài. Ngài là Đức Chúa Trời, và Ngài thật sự thích tỏ ra cho chúng ta thấy Ngài là Ai. A-men.

Và sự rắc rối của nó là, ngày hôm nay, người ta nói, “Ồ, những ngày đó đã qua rồi.” Không. Làm sao Đức Chúa Trời có thể bày tỏ chính Ngài, khi anh chị em được dạy dỗ như thế? Nhưng Đức Chúa Trời ưa thích bày tỏ chính Ngài.

¹³⁹ Ở đây dân Y-sơ-ra-ên đến, bước đi trong Sự sáng. Môi-se, đi trước họ. Họ ở đây. “Tiến lên. Đây là đường. Đức Chúa Trời đang kêu gọi. Chúng ta đang đi ra. Chúng ta đang đi đến miền đất hứa.”

“Ồ, halélu-gia!” Tất cả họ ở đây, la hét, và nhảy, và có một thời gian vui vẻ, anh em biết đấy. Và điều đầu tiên anh em biết, họ nhìn lại và nói, “Ồ, bụi đó là gì vậy?”

¹⁴⁰ Một người trong họ đã leo lên đồi, nói, “Ồ, ồ! Chao ôi, chao ôi! Quân đội của Pha-ra-ôn kia.”

¹⁴¹ Đức Chúa Trời phán, “Các người hoảng sợ về điều gì? Các người không tin những gì Ta đã làm ở dưới đó sao? Các người quá lo lắng về điều gì? Sao các người làm Ta nổi giận?”

142 Khi họ đi đến nơi đó, Môi-se đi ra và cầu xin với Đức Chúa Trời. Đức Chúa Trời mở Biển Đỏ ra và họ bước đi qua; ngăn kẻ thù lại. Đó là cách Đức Chúa Trời làm điều đó. Đừng sợ hãi. Đừng làm cho tất cả lo lắng. Đừng làm nặng xì lên. Như thế anh em chống nghịch Đức Chúa Trời.

143 Thế thì Ngài đã làm gì? Trông giống như, “Ồ, chúng ta đã gặp thử thách lớn; chúc tụng Chúa, chúng ta đã qua khỏi nó. Chúng ta sẽ không có thử thách nữa. Chúng ta trên đường tiến về đất hứa.” Và Ngài đã dẫn dắt họ vào ngay trong sa mạc, nơi không có nước. Anh chị em có thể tưởng tượng không? Đức Chúa Trời, với dân sự được thánh hóa, nên thánh của—của Ngài, đã dẫn họ ra khỏi cái bẫy này; rồi lại dẫn họ vào cái bẫy kia, và rồi dẫn họ ra nơi mà không có nước. Trong khi Ngài có thể dẫn họ cách nào đó đến nơi có nước. Tại sao, Ngài có thể làm nên một con sông, suốt đường họ đi, nếu Ngài muốn. Ngài có thể phá tan mọi ngọn núi thành sự vui mừng, phun nước văng ra năm mươi bộ trên không trung, nếu Ngài muốn. Tất nhiên, Ngài có thể. Nhưng nếu Ngài làm thế, thì sẽ quá dễ dàng. Ôi, tôi thích điều đó! Đáng chúc tụng Danh Chúa.

144 “Tại sao Đức Chúa Trời để *điều này* xảy ra, hả Anh Branham? Tại sao Đức Chúa Trời làm thế...?”

Đức Chúa Trời đang làm điều đó. Để mặc Ngài. Cứ bước đi tiếp. Đó là việc của Đức Chúa Trời. “Chúa định liệu các bước chân của người công bình.” Vâng, thưa quý vị. Điều đó có gì quan trọng?

145 “Tôi mất hết tiền, Anh Branham à.” Ô, hãy ngợi khen Chúa, dù thế nào đi nữa.

146 “Ồ, tôi đã làm nhà này, và *điều này* xảy ra, bão thổi bay nhà tôi.”

147 Ngợi khen Đức Chúa Trời, dù thế nào đi nữa. “Chúa ban cho, Chúa cất đi, đáng ngợi khen Danh Chúa.” Chỉ cứ bước đi tiếp. Đó là tất cả sự vinh hiển của Đức Chúa Trời. Đức Chúa Trời biết Ngài đang làm gì.

Một số vượt qua dòng nước, một số vượt qua
lũ lụt,
Một số vượt qua thử thách hiểm nguy, nhưng
tất cả đều qua dòng Huyết.

148 Đó là cách Ngài dẫn dắt họ. Đúng thế. Ồ, chao ôi! Tôi cảm thấy như tôi chỉ có thể ngừng lại và la lớn lên. Đó là cách Ngài dẫn dắt con cái yêu dấu của Ngài. Ồ, anh em có thể thật sự cảm thấy...Vậy thì, tôi không phải là nhà tâm lý học, nhưng anh em có thể thật sự cảm thấy rằng Thánh Linh đáng yêu ấy bây giờ đang tắm tòa nhà này không? [Hội chúng nói, “A-men.”—Bt.] Điều gì xảy ra nếu mắt chúng ta mở ra ngay bây giờ, và nhìn thấy những gì đang đứng chung quanh các phía của những bức tường này, đi lên đi xuống những lối đi này?

149 Ê-li-sê, một buổi sáng nọ, khi chàng trai đó bị mù hết sức, chàng ta nói, “Nhìn xem quân Sa-ma-ri ở dưới kia kia.”

Ông nói, “Nhưng có những người ở với chúng ta nhiều hơn họ.”

Nói, “Tôi không thấy người nào cả.”

Ông nói, “Lạy Chúa, xin mở mắt chàng trai ấy.”

150 Anh ta nhìn chung quanh vị tiên tri già đó, nhìn hết thấy chung quanh đó, thấy núi đồi Lửa, và những ngựa Lửa, và xe ngựa bằng Lửa. Thế rồi anh ta tin chắc.

151 Người nói, “Chúng ta hãy đi ra và quở họ bị mù.” Mắt họ có thị lực tốt hoàn toàn, nhưng họ mù không thấy ông. Người hỏi, “Các người đang tìm Ê-li phải không?”

Nói, “Vâng.”

152 Nói, “Hãy theo ta, ta sẽ tỏ cho các người thấy người ở đâu.” Và đó là người, đang dẫn đường họ. Họ không biết điều đó.

153 Ngày nay cũng thế. Đấng Christ ở đây. Đức Thánh Linh ở đây, đang làm những việc giống như Ngài đã luôn luôn làm, và thế gian bị mù với Nó. Họ không biết Nó. “Ồ, tôi—tôi không biết về Điều đó. Mục sư của tôi...” Ồ, những người bị lừa dối tội nghiệp! Hiểu điều tôi muốn nói không? Họ bị mù với Điều đó. Họ không biết Nó. Đức Chúa Trời đang dẫn dắt.

154 Bấy giờ, họ đi lên, qua Đồng vắng Sin, ở đó không có nước. Đức Chúa Trời thật sự đã chu cấp tất cả. Ồ, và họ tìm thấy một vũng nước, họ nói, “Đây rồi.” Và họ không thể ném nó được. Ồ, nó kinh khủng. Chao ôi, nó—nó tệ hơn chất sulfur một trăm phần trăm. Đấy, ngửi mùi giống như trứng thối, anh em biết đấy. “Ồ, chao ôi! Thật kinh khủng.” Nó là thuốc độc. Vậy thì, được gọi là Đồng vắng Sin. Nhiều cây cọ mọc lên ở đó, và nguồn suối nơi những cây cọ đó mọc. Lúc đó Môi-se nói, “Đừng...”

155 Đức Chúa Trời phán, “Tại sao họ làm thế? Tại sao họ làm thế? Họ đang chống nghịch Ta để làm gì? Ồ, nếu Ta đã làm điều đó ở đây, Ta không thể làm gì về tình trạng này chẳng?”

156 Nếu Ngài khiến anh chị em ra khỏi một cơn bệnh, Ngài không thể đem anh chị em ra khỏi bệnh khác chẳng? [Hội chúng nói, “Amen.”—Bt.] Ngài đã đem anh chị em ra khỏi một hoạn nạn, Ngài không thể đem anh chị em ra khỏi hoạn nạn khác chẳng? [“Amen.”] Ngợi khen Chúa! Nếu Ngài đem tôi ra khỏi tội, thì Ngài có thể đem tôi ra khỏi mờ mả. Ngài là Đức Chúa Trời. Điều đó có gì quan trọng? Cứ tiếp tục, cứ để mắt anh chị em nơi Ngài.

157 Ngài phán, “Nếu Ta đã đóng Biển Đỏ lại đằng sau, và làm chết đuối những người Ê-díp-tô kia, Ta không thể làm gì về dòng nước này sao? Sao các ngươi làm Ta giận dữ? Ôi, hỡi các người không tin kia! Các ngươi nổi loạn cùng Ta, bởi vì sự không tin.”

158 Vậy thì chữ được dùng ở đây, “Tội lỗi,” là chống nghịch. Đã làm...Lý do họ làm điều đó, vì họ đã không tin. Họ chưa hề đi ra và chơi súc sắc, bây giờ, và những việc tương tự như thế. Họ không hề chạy quanh với vợ của người khác, và đi ra nói dối. Đó không phải là những gì họ đang làm. Nhưng, đó không phải tội lỗi, để bắt đầu.

159 Sống trong tội tà dâm không phải là tội lỗi. Hút thuốc, nhai kẹo, uống rượu, đánh bài, rửa sả, thề thốt, vân vân, không phải là tội. Đó là các thuộc tính của sự không tin. Quý vị làm điều đó bởi vì quý vị là người không tin. Nếu quý vị là người tin, quý vị không làm điều đó. Đó là lý do Chúa Jêsus phán, “Ai nghe Lời Ta và tin Đấng sai Ta đến, thì có Sự sống Đời đời.” Không phải nói người đó tin, nhưng thật sự tin! Thế đấy. Điều đó lấy đi mọi chứng cứ ban đầu của anh em. Hiểu không? Vậy thì, nó đấy.

Không phải, “Kẻ nào nghe Lời Ta và la lớn.” Không phải, “Kẻ nào nghe Lời Ta và nói tiếng lạ.” Không phải, “Kẻ nào nghe Lời Ta và có máu trên tay và trên mặt mình,” hay bất cứ điều gì đi nữa. Điều đó không phải.

“Ai nghe Lời Ta và tin Đấng đã sai Ta, thì được Sự sống Đời đời, và sẽ không đến sự Phán xét đâu, song vượt qua sự chết mà đến Sự sống.”

160 Tội lỗi là gì? Sự không tin. Một điều gì bé nhỏ có thể dấy lên, thay vì đi thẳng vào Kinh Thánh và tìm thấy Nó đúng hay không, “Ồ,” anh em nói, “tôi thì...Không! Đấy, kìa, anh cứ lo việc của anh. Tôi sẽ cứ là tín đồ Trưởng Lão như hiện nay, đấy.” Cứ tiếp tục, mù, và quý vị chống nghịch Đức Chúa Trời.

161 Khi Đức Chúa Trời làm điều gì, Ngài mong dân tộc đó chụp lấy Nó. Nhưng, thay vì thế, “Anh biết đấy, ồ, tôi không biết về Điều đó.” Hiểu không? Ngài mong dân sự nhận được Nó. Nếu anh chị em quan tâm khá đủ, thì ngồi xuống với Kinh Thánh. Đọc qua Nó và nghiên cứu Nó, đọc đi đọc lại, và thấy Nó có xảy ra không, nếu Nó tiên đoán ứng nghiệm, và đại loại như vậy. Thì anh chị em sẽ nhận lấy Nó. A-men.

162 Bây giờ để ý.

Trong khi còn...Ngày nay nếu người...nghe tiếng Ngài, thì chớ cứng lòng, như lúc nổi loạn, khi họ nổi loạn với Đức Chúa Trời, người thấy đấy.

Vả, khi họ nghe, nghe phúc âm Môi-se đã giảng, rồi nổi loạn: há chẳng phải là những người nhờ Môi-se dẫn ra khỏi xứ Ê-díp-tô sao.

163 Bao nhiêu anh chị em biết bao nhiêu người được cứu từ đám người ban đầu đi ra đó? Bao nhiêu người? [Người nào đó nói, “Hai.”—Bt.] Hai, đúng. Bao nhiêu anh chị em biết tên của họ? [“Ca-lép và Giô-suê.”] Đúng thế. Ca-lép và Giô-suê, chỉ hai người, từ trong hơn hai triệu người.

164 Hãy lắng nghe điều này. “Nhưng...” Câu thứ 17 này.

Nhưng Ngài đã giận ai trong bốn mươi năm, bởi vì sự không tin. Há chẳng phải giận những kẻ đã phạm tội, đã không tin...?

165 Lấy tự điển và tìm thấy nghĩa của chữ *tội lỗi* là gì. Lấy tự điển Kinh Thánh. Đó là sự không tin. *Sự không tin* là “tội lỗi.” “Ai không tin thì đã bị định tội rồi,” Thánh Giăng 4, đây, “bị định tội rồi.”

...mà thầy của họ đã ngã trong đồng vắng sao?

Và Ngài lại thề với ai rằng họ sẽ không được vào sự yên nghỉ của Ngài,...

166 Sự không tin của quý vị! Ô, thật tôi sẽ không bao giờ đến được chương mà tôi giảng. Nhưng, nhìn xem, đó là nan đề với đất nước này, ngày hôm nay. Những dấu kỳ phép lạ ở khắp đất nước này. Họ làm gì? Tiếp tục quay lưng với Nó. Và Ngài phán, “Ta sẽ thề rằng Ta sẽ không để họ vào Xứ mà họ đã khởi hành tới.”

167 Chuyện gì vậy với các giáo hội lớn này ngày nay? Sự vô tín của họ chống nghịch Đức Chúa Trời. Halêlugia! Ngài có thể khiến những hòn đá sanh ra con cái cho Áp-ra-ham. Ngài đã cố ban Phúc âm cho họ, và họ đã cứng lòng. Họ sùng bái bản thân, và lập thành những giáo phái nhỏ, “Và chúng tôi tin *điều này* mà không tin điều gì khác,” và Đức Chúa Trời không thể bước vào. Họ ở đâu ngày nay? Đứng bên lề.

168 Nhóm nhỏ, trung tín của Đức Chúa Trời đang di chuyển đúng đường, với những dấu kỳ phép lạ. Ngài đang thử họ. “Mọi người con đến với Đức Chúa Trời phải được thử thách và trắc nghiệm trước tiên,” huấn luyện con cái.

169 Việc trước tiên đã xảy ra, “Ồ, à, có lẽ không có gì với Điều đó, dù sao đi nữa.” Thế thì quý vị là con hoang, và không phải là con của Đức Chúa Trời.

170 Vì con cái của Đức Chúa Trời là Dòng dõi Áp-ra-ham, người gọi những sự đó mà không có, dường như đã có rồi, “Đức Chúa Trời phán vậy,” và cứ tiến lên. A-men. Cho dù ai nói gì, hay điều gì khác, họ cứ di chuyển, dù thế nào đi nữa. “Đức Chúa Trời phán vậy.”

171 Ông đã chờ đợi hai mươi lăm năm để có được đứa con ấy, cho dù điều đó bị coi là trái ngược thế nào đi nữa. Và ông đã phân rẽ khỏi những người không tin, a-men, để ông có thể tin. Ô, chao ôi! Tôi cảm thấy thật tin kính.

Hãy suy nghĩ về điều đó. Anh chị em phải tự phân rẽ khỏi giáo điều đó của thế gian, “À, thời đại phép lạ đã qua rồi. Không có việc như Thế. Đó là sự cuồng tín.” Hãy tự phân rẽ.

172 Kinh Thánh dạy, “Hãy ra khỏi họ, và các ngươi hãy phân rẽ, Chúa phán, thì Ta sẽ tiếp nhận ngươi.” Thật tuyệt vời! “Ta sẽ tiếp nhận ngươi, sau khi ngươi đã tự phân rẽ. Ngươi sẽ là con cái Ta. Ta sẽ là Đức Chúa Trời của các ngươi. Hãy phân rẽ. Đừng mang ách chung với những kẻ chẳng tin.” Đúng thế.

173 Thanh niên cưới, cưới cô gái nào đó mà không tin; hay cô gái nào đó kết hôn với một chàng trai mà không tin. Các bạn đừng làm thế. Tôi không quan tâm anh ta khôn lanh thế nào, và—và, hoặc cô ấy sắc sảo ra sao, và cô ấy có đôi mắt to ấy thế nào; hết thảy sẽ phai tàn một trong những ngày này. Nhưng, thưa anh em, linh hồn anh em sẽ sống đời đời. Anh em hãy cẩn thận về những gì mình đang làm. Cô ấy không phải là người tin thật, hay cậu ấy là tín đồ chân thật, anh em đừng mang tự ách chung với kẻ chẳng tin như thế. Hãy tránh xa những kẻ đó. Nó sẽ gây cho các bạn sự rắc rối trên đường.

174 Bây giờ lắng nghe, câu thứ 17.

Nhưng...Ngài đã...giận ai trong bốn mươi năm? há chẳng phải giận những kẻ phạm tội, mà thầy họ đã ngã trong đồng vắng sao?

...Ngài lại thề với ai rằng không được vào sự yên nghỉ...

175 Họ đã khởi hành, nhưng, họ đã thấy những phép lạ, nhưng họ không bao giờ đến được miền đất hứa. Chỉ một số ít người được chọn, hai người trong số đó, được vào đất hứa.

176 Vậy thì Phao-lô đang làm gì? Ông đang nói với những Cơ-đốc nhân lúc này, “Anh em đừng để Phúc âm không hề thay đổi này, mà đã được giảng trước đây, bằng những dấu kỳ phép lạ, và Trụ Lửa dẫn dắt họ; khi những điều này xảy ra lần nữa, anh em đừng ngã bên vệ đường, bởi sự không tin, dẫn đến sự nghi ngờ, vì thầy họ đã ngã trong đồng vắng.”

177 Bây giờ chúng ta đang đi vào bài học, nhanh lên nào. Xem kỹ.

...há chẳng phải với những người đã không sống sao?

Vậy chúng ta thấy rằng những người ấy sẽ không thể vào đó được vì có không tin.

Ông đã từng gọi nó là *tội lỗi*, ông gọi nó là *sự không tin* lần tiếp theo. *Sự không tin* là “*tội lỗi*.” “Họ không vào được, bởi vì sự không tin của họ.”

178 Họ đã thấy tiên tri đó, Môi-se. Họ đã thấy những việc ông đã làm, thấy những gì ông nói. Nó là Lẽ thật, mọi lúc, đi đúng trong, Lẽ thật. Trụ Lửa này xuất hiện trước họ. Họ nhìn xem Nó. Họ đã thấy Nó.

179 Phao-lô, cố gắng trình bày, sau đó, trình bày dưới đây, kinh nghiệm mà ông đã có. Hiểu không? Cố liên hệ với kinh nghiệm, ông xếp loại nó với Cựu Ước. Ông nói, “Bây giờ chúng ta đã bước vào một điều mới mẽ, với thời kỳ Dân Ngoại mới này, bởi Đức Chúa Jêsus Christ. Thời xưa, Chúa đã hiện ra với họ qua các đấng tiên tri, nhưng bây giờ Ngài hiện ra với họ bởi Con Ngài, là Chúa Jêsus.” Hiểu không? Và ông bắt đầu xếp loại kinh nghiệm và tỏ cho họ thấy điều gì đang xảy ra, cách mà những dấu kỳ phép lạ, và mọi sự, và những gì được chép.

180 Bây giờ ông nói, “Những người ấy không thể vào đó được, vì có sự không tin của họ.” Họ đã không tin.

181 “Nhưng bây giờ, chúng ta, chúng ta di chuyển sang thời đại dân ngoại, và anh em đừng cứng lòng. Anh em đừng hành động như họ đã làm trong những ngày nổi loạn, khi họ chống lại Đức Chúa Trời.” Họ đã làm điều đó như thế nào? Không phải bằng đời sống vô đạo đức. Tôi xin phép nghiên ngẫm điều dưới này với anh em.

182 Anh em nói, “Anh Branham, tôi đi nhà thờ mà.” Điều đó ổn thôi. “Tôi không hề nói dối trong đời.” Điều đó tốt. “Tôi không bao giờ ăn cắp. Tôi không bao giờ làm *điều này, điều kia*, hay *điều nọ*.” Rất tốt. Tất cả điều đó đều tốt. Nhưng, đó vẫn không phải là tội lỗi.

183 Tội lỗi là khi Đức Chúa Trời bày tỏ chính Ngài mà anh chị em không tin Điều đó, anh chị em không muốn lắng nghe Nó.

184 “Ồ,” anh chị em nói, “giáo hội của tôi không dạy Điều đó.”
 Chừng nào Kinh Thánh dạy Nó, và Đức Chúa Trời chứng thực
 Nó, thì đó là điều cần tin.

Bây giờ hãy xem giây lát. Bây giờ chúng ta sẽ bắt đầu bằng
 điều gì đó thật, thật sâu sắc. Bây giờ, hãy đặt lương tâm anh em
 vào túi áo vest của mình cho tới khi anh em lấy ra ngoài.

185 Bây giờ theo dõi thật kỹ.

*Vậy đang khi còn có lời hứa cho vào sự yên nghỉ của
 Ngài, chúng ta hãy lo sợ, kẻo...*

Của Ngài, của cô ấy, những đại từ nhân xưng. Điều gì vậy?

...kẻo ai trong chúng ta bị trừ ra chẳng.

186 Vậy thì, Phao-lô đang cố gắng nói với họ, trong chương trước,
 về tất cả những điều này. Nhưng bây giờ ông đang cố gắng nói
 với họ Nó là gì.

Ồ, chúng ta còn thì giờ không? Tôi...Có lẽ tốt hơn chúng ta
 nên chờ đến tối nay. Đã trễ rồi, và chúng ta sẽ có buổi nhóm cầu
 nguyện. Có lẽ tốt hơn chúng ta nắm được điều đó tối nay, vì điều
 này thật sự bổ dưỡng, đây những vitamin thuộc linh. Có nhiều
 việc để làm, và tôi bận chiều nay. “Chúng ta hãy...”

Chúng ta hãy lo sợ, kẻo, lời hứa...

187 Vậy thì, họ đã có lời hứa về miền đất hứa, ở xứ Ê-díp-tô
 không? Và, khi mà, Đức Chúa Trời giáng xuống, làm lời hứa này
 trở thành hiện thực.Ồ, Đức Chúa Trời phán bảo Áp-ra-ham, hàng
 trăm và hàng trăm năm trước, rằng Ngài sẽ làm điều đó. Nó là
 lời Kinh Thánh.

188 Giô-sép nói, “Đừng dời hài cốt tôi khỏi đây cho tới khi anh em
 đi vào đất hứa đó và chôn tôi ở đó với những người còn lại của tổ
 phụ tôi.” Bởi vì, ông biết sự sống lại sẽ đến, khi Chúa Jêsus sống
 lại từ kẻ chết, vì ông biết Gióp đã nói điều đó. Hiểu không?

189 Mỗi một người trong những nhà tiên tri biết đúng những gì
 nhà tiên tri khác đã nói, và biết rằng Thần Linh của họ thì giống
 nhau. Và họ đang chăm chú theo dõi.Ồ, thưa anh em!Ồ, điều đó
 nên lay động chúng ta ra khỏi tình trạng thế tục của mình. Họ
 có mắt, không phải dựa trên những gì nhiều người nói, nhưng

trên những gì các đấng tiên tri đã nói. Mỗi người trong họ đang nhìn xem.

190 Áp-ra-ham nói, “Hãy chôn tôi ngay tại đây nơi Gióp đã được chôn.” Nói, “Sa-ra à, tôi sẽ mua một miếng đất. Chúng ta sẽ được chôn ngay tại đây.”

191 Y-sác là một tiên tri, tiếp sau cha của ông. Ông nói, “Hãy nghe. Đừng chôn ta nơi nào khác, đừng xuống dưới đây ở xứ Ê-díp-tô, nhưng các người hãy mang ta về trong miền đất hứa. Các người hãy chôn ta ngay tại đây.”

192 Gia-cốp chết ngoài miền đất hứa, nhưng đã nói với con trai mình, là một tiên tri, rằng, “Con biết đấy, một đêm nọ Thiên sứ đã đụng vào sườn ta. Ta đã đi khập khiễng từ đó. Hãy đến, đặt tay con...” Ô, chao ôi! “Hỡi tiên tri con của ta, ta già và ta bị mù rồi. Nhưng hãy đặt bàn tay thánh của con, chính con là một tiên tri, hãy đặt nó lên trên chỗ mà Thiên sứ đã đặt tay Ngài, mà thề với Đức Chúa Trời trên Trời rằng con sẽ không chôn ta ở dưới xứ này.”

193 Ngợi khen...Anh em thấy sự mặc khải thuộc linh về Lời không? Ô, một nửa trong số họ, gần chín mươi phần trăm, không biết ông đang nói về điều gì. Nhưng ông biết điều mình đang nói. “Hãy đặt bàn tay tiên tri của con trên chỗ này mà Thiên sứ đặt tay Ngài. Cha đã từng là một người chắc khỏe, to lớn, một kẻ hèn nhát có sức mạnh. Nhưng, Ngài đã đụng đến cha, và từ đó cha là người đi khập khiễng. Nhưng cha là một hoàng tử kể từ khi cha đi khập khiễng. Từ khi cha thay đổi cách đi của mình, cha đã là một hoàng tử.” Vâng. “Hãy đặt tay con lên chỗ này. Thề bởi Đức Chúa Trời trên Trời, rằng con sẽ không chôn cha ở đây.” Tại sao? Không người nào biết ông đang nói gì. Giô-sép biết. Người nói, “Hãy đem cha đi và chôn cha trong đất hứa đó.” Đó là nơi yên nghỉ của ông. Chắc chắn vậy.

194 Khi Giô-sép chết, sau đó nhiều năm, ông nói, “Đừng chôn ta ở dưới đây. Nhưng các người nhìn hài cốt ta khi các người đi ngang qua, vì ngày nào đó các người sẽ ra khỏi đây. Và khi các người đi, hãy mang theo hài cốt ta.”

195 Anh em đấy. Hãy để cho thế gian muốn nói gì thì nói, và làm điều gì họ muốn làm. Đáng chúc tụng Danh Chúa. Xin cứ giữ tôi ở trong Đấng Christ, nếu tôi bị gọi là bất cứ điều gì, một kẻ cuồng tín, hay thánh quá máu. Ngày nào đó Ngài sẽ đến, và những kẻ ở trong Đấng Christ sẽ được Đức Chúa Trời mang họ đến với Ngài, khi Ngài đến. Đó là một Lễ thật được bày tỏ, thiêng liêng đang nằm ngay tại đó, và phải có tâm trí thuộc linh mới hiểu được Nó. Yên nghỉ trên đó, suốt ngày. Hãy suy gẫm về điều đó. Thậm chí anh em suy nghĩ về nó, mà không ăn tối.

196 Và tối nay, chúng ta sẽ đi vào Sự Yên nghỉ của Ngài, đó là phần còn lại, và thấy lời hứa này là gì ngày nay. Điều này ngày hôm nay là gì? Nếu Đức Chúa Trời không có Nó trong Kinh Thánh ở đây, và chứng minh Nó, Nó ở ngay đây bây giờ, thì tôi là một tiên tri giả. Điều đó hoàn toàn đúng. Nhưng Nó ở đây. Sự Yên nghỉ này là gì?

197 Ông nói:

Vậy thì, chúng ta hãy...lo sợ, kẻo, đang khi còn có lời hứa cho chúng ta vào thật giống như họ đã làm,...

198 Và Nó phải là lời hứa giống như vậy. Nó phải là sự yên nghỉ giống như vậy. Nó phải là cùng một Đức Chúa Trời đó. Nó phải là những dấu hiệu giống như vậy. Nó phải là sự việc giống như vậy. Nhưng cho phép chúng ta yên nghỉ. Vậy thì Nó là gì? Xin Chúa ban nó cho chúng ta, tối nay.

Trong khi chúng ta cúi đầu.

199 Chúc tụng Chúa, chỉ coi Đòi đòi sẽ bày tỏ những việc lớn mà chúng con giờ này chia sẻ với nhau. Nhỏ bé...

Nhiều người bị định cho sự đoán phạt. Như Ngài đã nói trong Sách Giu-đe, rằng, “Nhiều người, bị định đoán phạt từ lâu rồi, sẽ đổi ơn Đức Chúa Trời chúng ta ra việc tà ác.” Và nhiều người ngày nay đang rao giảng Phúc âm, ân điển của Đức Chúa Trời, biến Nó thành mưu đồ kiếm tiền, có một nhà thờ to lớn và nhiều người nhất trong Trường Chúa nhật, nhận ân điển của Đức Chúa Trời và đổi Nó ra việc tà ác. Và thế gian đui mù, và sẽ giống như những con heo bị mù. Họ không hiểu.

200 Ôi Đức Chúa Trời, xin mở ra cho chúng con sự hiểu biết. Xin cho sự hiểu biết của chúng con không giống như con cái của đời này. Vì Ngài đã phán trong Lời Ngài, rằng, “Con cái của thế gian này khôn ngoan hơn con cái của Sự sáng.” Ban đầu đã vậy, “dòng dõi Ca-in” trở nên những khoa học gia bậc thầy vĩ đại. Họ trở nên những nhà giáo dục lớn. Họ trở nên những công nhân về vật chất. Họ đã tiến bộ, rất ngoan đạo, nhưng bị định tội và bị đưa vào sự phán xét. Và thân của họ trôi nổi trên mặt nước, và linh hồn họ đi vào địa ngục.

201 Và Chúa Jêsus đi và phán với họ, khi Ngài chết. “Và đã đi xuống âm phủ và giảng cho các linh hồn ở trong tù, mà đã không ăn năn trong sự nhịn nhục, trong thời Nô-ê,” lời Kinh Thánh đã nói. Và Đức Chúa Trời, khi Ngài đứng trên đất, Ngài đã phán, “Như việc đã xảy đến trong thời Nô-ê, thì cũng sẽ xảy ra trong ngày Con Người đến.”

202 Nhưng chúng con để ý, “dòng dõi của Sét sau đó,” là những người khiêm nhường, chân thật của Đức Chúa Trời, không biết nhiều về những việc của thế gian, không quan tâm gì đến những việc thuộc về thế gian, nhưng quăng hết mọi gánh nặng và tin cậy Đức Chúa Trời, và trở nên những tiên tri và những con người vĩ đại trong Nước Trời. Trong khi những người khác, thế giới tôn giáo khác, cười nhạo họ, làm trò cười về họ. Nhưng giờ đến khi nước lụt và sự phán xét đến.

203 Trong sự đến của Đức Chúa Jêsus Christ cũng vậy. Họ đã cười nhạo và làm trò cười về Ngài thế nào, trong lúc họ đã có tôn giáo riêng và những giáo hội lớn của họ. Nhưng họ đã chế nhạo Sao Mai, và cười nhạo Ngài. Tuy nhiên họ bước vào sự phán xét. Và khi họ chạy trốn và đi vào thành Giê-ru-sa-lem, ở đó họ đã ăn thịt con cái mình, vì nạn đói, và máu họ chảy tràn ra các cổng thành khi người ta đốt thành phố và đền thờ, và linh hồn họ đi vào địa ngục.

204 Lạy Chúa, chúng con lại ở đây, lần thứ ba. Đây là thời giờ sự sống. Ba là con số của sự sống. Và chúng con ở đây sẵn sàng cho sự Cất Lên.

Hội thánh đang di chuyển lên; thế gian khoa học vĩ đại. Các giáo hội ngày nay đầy dẫy những kẻ hoài nghi. Hàng vạn người

có tên trong sổ sách, vâng, nhiều triệu người, và sẽ cười nhạo Phúc âm, và nói, rằng, “Họ là những người không có học. Họ không biết.”

Có lẽ là vậy, Chúa ôi, nhưng những gì chúng con thiếu về học hành, Ngài làm nên trong ân điển; bằng cách sai Thiên sứ Sự sáng của Ngài đến, bởi sự bày tỏ quyền năng Ngài, xác nhận Lời đó với những người mà nghèo nàn và ít học như chúng con. Nhưng chúng con yêu mến Ngài vì điều này, vì cơ ân điển của Đức Chúa Trời đã làm điều đó, và chúng con biết rằng chúng con được sanh ra. Và chúng con không đáng yêu, chút nào. Chúng con thật không đáng yêu. Song Chúa, qua ân điển, đã vươn cánh tay thương xót Ngài xuống và mở mắt chúng con, như Chúa Jêsus đã cầu nguyện cho chúng con; như Ê-li đã làm cho Ghê-ha-xi, khi ông nhìn thấy chung quanh người. Và ngày hôm nay mắt chúng con được mở ra, và chúng con thấy những việc của Đức Chúa Trời, và biết rằng chúng con đang di chuyển ở thì giờ cuối cùng; khi những ngày của Dân Ngoại đã gần xong, và Ngài sẽ nhận lấy một dân cho Danh Ngài. Xin cho chúng con được có trong đó, Chúa ôi, chúng con khiêm cung cầu xin. Chúng con cầu nguyện xin Ngài nhậm lời.

²⁰⁵ Xin ban phước cho chúng con. Xin ban phước cho cử tọa nhỏ bé này sáng nay. Họ thuộc về mọi thứ tôn giáo và niềm tin khác nhau, nhưng đã quẳng hết qua một bên ngày nay, Chúa ôi. Và xin cho họ nhìn thẳng đến Đồi Sọ, nói, “Lạy Đức Chúa Trời, xin hun đúc con và dựng nên con. Con được giống như...” Nhà tiên tri đã nói rằng ông đi xuống nhà người thợ gốm, rằng ông có thể bị vỡ ra và hun đúc lại. Xin hun đúc chúng con và làm chúng con theo như mẫu mà Đức Chúa Trời muốn chúng con có. Cho dù chúng con phải làm tấm thảm chùi chân tại Nhà của Chúa. Con thà làm tấm chùi chân còn hơn là ở trong trại với kẻ dữ. Và xin nhậm lời, Chúa ôi. Xin ban phước cho chúng con giờ này, và cho chúng con cứ khiêm nhường. Xin cho lòng chúng con được mở ra, tâm trí chúng con sáng suốt, với những việc của Đức Chúa Trời, vì chúng con cầu xin trong Danh Đấng Christ.

²⁰⁶ Với đầu chúng ta cúi xuống, tôi không biết có người nào muốn được nhớ đến trong lời cầu nguyện, cho sự cứu rỗi linh

hồn mình không? Xin mời giơ tay lên, và như một tội nhân? Xin Chúa ban phước cho anh, anh bạn trẻ. Người nào khác nữa không? Xin Chúa ban phước cho ông, ở phía sau đó, thưa ông. Xin Chúa ban phước cho bà, thưa bà. Người nào khác muốn được nhớ đến trong lời cầu nguyện ngay giờ này, cho linh hồn mình không? Xin Chúa ban phước cho ông, thưa ông, với bàn tay giơ lên. Và xin Chúa ban phước cho anh, và chị ở đây. Tuyệt vời. Có người nào khác nữa không, trước khi kết thúc? Tôi cảm thấy có. Xin Chúa ban phước cho ông, ở phía sau đó, thưa ông, ở phía sau.

²⁰⁷ Nào, bây giờ nhìn xem, tôi muốn hỏi anh em đôi điều. Tôi không muốn anh em suy nghĩ chút nào bởi vì đền tạm nhỏ này. Tôi không muốn anh em nghĩ đó là vì dân sự này. Và xin Đức Chúa Trời thương xót, đừng nghĩ đó là vì Thiên sứ của Chúa đã chụp hình với tôi, và tôi...và—và điều gì đó về điều đó, để làm thế. Ôi Chúa! Nếu tôi cảm thấy cách đó, thì, thưa anh em, tôi cần được ở tại bàn thờ để ăn năn thay vì yêu cầu anh em. Nhưng tôi chỉ đang nói điều này, tôi chỉ đang nói điều này bởi lời Kinh Thánh, rằng anh em sẽ thấy rằng đây là Lẽ thật. Nếu tôi nói Điều đó, và chỉ có thể thôi với nó, cứ tiếp tục như những thầy giảng khác hay điều gì khác, hay người nào khác, ồ, thế thì, nó sẽ khác hẳn. Nhưng anh em thấy điều đó, Đức Chúa Trời đến ngay trở lại và chứng thực rằng đó là Lẽ thật. Hiểu không? Đó là điều làm cho Nó thật, là Đức Chúa Trời đang chứng minh Nó. Và rồi, không chỉ thế thôi, nhưng Lời Ngài nói rằng Ngài sẽ làm điều đó. Ở đây Ngài đang làm điều đó.

²⁰⁸ Vậy nếu anh chị em không ở trong sự đúng đắn, lòng anh chị em không xứng hợp với Đức Chúa Trời, mời anh chị em giơ tay lên? Nói, “Xin cầu nguyện cho tôi.” Được rồi, ở ngay tại chỗ. Khoảng tám hay mười cánh tay giơ lên, muốn thương xót linh hồn của họ. Trong khi anh chị em cúi đầu, bây giờ anh chị em cầu nguyện. Hãy nhớ, anh chị em là người đến để ăn năn. Tôi chỉ đang cầu xin cho anh chị em, để Đức Chúa Trời sẽ thương xót. Nhưng đó là bàn thờ, Đức Chúa Trời đã mang anh chị em đến một nơi trong tâm trí anh chị em; đó là bàn thờ. Chúng ta tin vào vào sự đến với bàn thờ, chắc chắn, nhưng điều đó không—điều đó không...Điều đó ổn cả. Nhưng bàn thờ thật của anh chị

em là nơi Đức Chúa Trời đã gặp anh chị em. Và Ngài đã gặp anh chị em ngay tại nơi mà anh chị em đang ngồi. Đó là bàn thờ của anh chị em.

209 Bây giờ nói, “Lạy Chúa, xin thương xót con, là một tội nhân. Và từ ngày này trở đi, nếu Ngài giúp con, con sẽ sống cho Ngài. Con sẽ—con sẽ hầu việc Ngài. Con không quan tâm người nào nói gì, con đang bước ra, sáng nay. Con đang cầu nguyện ngay tại đây, và Ngài lấy đi linh nhu nhược cũ này ra khỏi con. Ngài lấy đi tính khí này ra khỏi con. Con biết con không thể hành động giống như thế và sống đúng với Chúa. Và con có sự ghen ghét trong lòng. Con ganh tị. Con thâm độc. Con có *điều này, điều kia*. Xin lấy nó ra, Chúa ôi. Con không muốn như thế. Xin khiến con trở nên êm dịu, và khiêm nhường, và nhu mì. Xin khiến con trở nên hiền hòa. Xin làm con nên một người như vậy để con có thể giành được những người khác cho Ngài. Xin cho con làm điều gì đó cho Ngài để bày tỏ sự biết ơn sâu sắc trong đời sống con.” Đó là lời cầu nguyện các bạn cầu nguyện giờ này, trong khi chúng ta cầu nguyện với nhau.

210 Lạy Cha trên Trời, họ là của Cha. Họ là những bông trái của Sứ điệp này sáng nay. Họ đã giơ tay lên. Điều gì đó đã khiến họ làm thế. Họ, họ bất chấp định luật hấp dẫn khi họ giơ tay lên. Có một linh trong họ đã đưa ra quyết định. Họ đã giơ tay lên, rằng họ tin nhận Đấng Tạo Hóa đã dựng nên họ.

211 Giờ này, lạy Cha trên Trời, con cầu nguyện để Cha ban phước cho họ, ban cho họ Sự sống Đời đời, ngay bây giờ. Con không thể làm điều gì; kêu gọi họ đứng chung quanh bàn thờ, đưa họ vào một phòng phụ, làm tất cả công việc. Chính, chính là Ngài làm điều đó, Chúa ôi. Chúng con không thể làm gì hơn là giảng Lời. Ngài phán rằng, “Đức tin đến bởi sự người ta nghe, mà người ta nghe Lời, Lời của Đức Chúa Trời.” Giờ này, chúng con đã giảng Lời, và họ giơ tay, rằng họ tin Nó. Vậy thì xin ban cho họ Sự sống đời đời, vì Cha đã hứa Cha sẽ làm điều đó. Nếu họ chân thành giơ tay lên, họ sẽ đi ra khỏi tòa nhà này sáng nay, là một Cơ-đốc nhân nhu mì, khiêm nhường, hiền hòa, vì Chúa đã hứa điều đó. Và Lời Ngài không thể sai. Con cầu xin điều đó trong Danh Đức Chúa Jêsus Christ. A-men.

Bây giờ tôi đang nhìn xem, chờ đợi và mong
mỗi,
Thành rục rờ ấy, mà Giăng đã thấy giăng
xuống.

Trong Thành rục rờ ấy, (hãy thờ phượng giờ
này), Thành trắng bằng ngọc bích,
Tôi có một lâu đài, một đàn hạc và một mào
miện;
Bây giờ tôi đang nhìn xem, chờ đợi và mong
mỗi,
Thành rục rờ ấy, mà Giăng đã thấy giăng
xuống.

²¹² Anh chị em có yêu Ngài không? Sứ điệp đã hết, bây giờ. Đây là sự thờ phượng. Chúng ta không đến nhà thờ chỉ để nghe sứ điệp. Chúng ta đến để thờ phượng. Cứ quên người bên cạnh của mình. Chỉ thờ phượng Ngài. Ồ, thật tuyệt vời! Thật tuyệt vời! Chỉ nói với Ngài trong anh em...Anh chị em không phải nói lớn với Ngài. Cứ nói với Ngài trong lòng mình, “Con yêu Ngài, Chúa ôi. Xin tha thứ tội lỗi con.” Ồ, chao ôi!

...Thành trắng bằng ngọc bích,
Tôi có một lâu đài, một đàn hạc và một mào
miện;
Bây giờ tôi đang nhìn xem, chờ đợi và mong
mỗi,
Thành trắng rục rờ đó, mà Giăng đã thấy giăng
xuống.

²¹³ Lạy Đức Chúa Trời là Cha của chúng con, xin tiếp nhận chúng con. Chúng con đang chờ đợi, khi chúng con lắng nghe Lời, mong ước. “Lòng chúng con khao khát Ngài, như con hươu được thềm khát khe nước. Linh hồn chúng con khao khát Ngài, Đức Chúa Trời Ôi.” Ước mong và chờ đợi, chờ đợi thì giờ ấy khi Chúa Jêsus đến, chờ đợi thì giờ mà chúng con sẽ được chung nhóm trên không trung. Không đứng trước Đấng Phán xét trong sự phán xét; nó đã qua rồi. Chúng con đã chết với những việc của thế gian, và đã bước vào trong Đấng Christ, và Ngài lấy đi sự đoán phạt của chúng con. Ngài là Đấng Biện Hộ cho chúng con giờ này,

tại ngôi phán xét. Đấng Biện Hộ phước hạnh của chúng con, mà, dựa trên sự xưng tội của chúng con, Ngài bào chữa cho trường hợp của chúng con cho đến nỗi chúng con biết rằng mình không xứng đáng. Như một chị yêu dấu sáng nay, đã nói trong lời làm chứng của chị, và bỏ vào những đồng xu của chị, “Từ khi tôi đến đây tôi đã biết rằng Đó không phải sự thánh khiết của tôi, mà chính là sự thánh khiết của Đức Chúa Trời.”

²¹⁴ Thật vậy, lạy Chúa, chúng con dạy dân sự, không có điều gì tốt trong con người, không một điều gì cả. “Loài người là gì mà Chúa nhớ đến?” Nhưng chính là ân điển của Đức Chúa Trời đã hiện ra với chúng con. Và chúng con chỉ tin vào chiến tích của Ngài, không phải của chính chúng con. Và chúng con thờ phượng Ngài, Đức Chúa Trời Chí Thánh, vì sự nhân từ Ngài, xin cho chúng con được ở trong Nước Trời vĩ đại của Ngài, trong kế hoạch vĩ đại của Ngài. Chúng con tin nhận Ngài vào trong lòng chúng con, bởi đức tin. Và bởi ân điển, chúng con tin rằng Ngài đã ban nó cho chúng con vì sự vinh hiển của Đức Chúa Trời, vì sự hầu việc Đức Chúa Trời.

²¹⁵ Giờ này, lạy Chúa, xin chữa lành người đau khi họ đến để được cầu nguyện cho, sáng nay. Xin ban cho họ sự vui mừng ấy, mà họ ao ước được khỏe mạnh. Xin cho họ biết rằng bệnh tật nhẹ, và tạm này được đặt trên họ, chỉ là sự thử thách nhỏ. Đức Chúa Trời biết mọi sự về nó. Ngài làm thế để thấy chúng con sẽ làm gì với điều đó. Thật Đức Chúa Trời...Xin cho họ bước ra ngay tại đó và tuyên bố việc đó đã xong! Nguyện Ngài...Xin cho họ không nổi loạn với Ngài, bởi việc chạy *đây* chạy *đó*, và đi vào *đi ra*, “Ồ, chúng tôi không biết *điều này*, *điều kia*.”

²¹⁶ Lạy Chúa, xin cho họ đứng thẳng lên, nói, “Lạy Chúa, Chúa là Đấng đã cứu rỗi con. Ngài là Đấng đã làm những điều này vì con. Con tin Ngài, và con đang tin cậy Ngài, ngày hôm nay.” Và con cầu nguyện rằng Chúa sẽ ban điều này cho dân sự, trong Danh Đấng Christ. A-men.

HÊ-BƠ-RƠ, CHƯƠNG BA VIE57-0901M

(Hebrews, Chapter Three)

LOẠT BÀI SÁCH HÊ-BƠ-RƠ

Sứ điệp này được giảng bởi Anh William Marrion Branham, được ban phát bản gốc bằng tiếng Anh vào sáng Chúa nhật, ngày 1 tháng Chín, năm 1957, tại Đền Tạm Branham ở Jeffersonville, Indiana, U.S.A., được lấy từ một băng ghi âm từ tính và được in nguyên văn bằng tiếng Anh. Bản dịch Tiếng Việt này được in và phân phát bởi Cơ quan xuất bản Voice Of God Recordings.

VIETNAMESE

©2021 VGR, ALL RIGHTS RESERVED

VOICE OF GOD RECORDINGS

P.O. Box 950, JEFFERSONVILLE, INDIANA 47131 U.S.A.

www.branham.org

Thông báo bản quyền

Tác giả giữ bản quyền. Sách này có thể được in tại nhà dành cho việc sử dụng cá nhân hay được phát ra, miễn phí, như một công cụ để truyền bá Phúc Âm của Chúa Jêsus Christ. Sách này không được bán, sao chép trên quy mô lớn, đăng trên trang web, lưu trữ trong hệ thống phục hồi, dịch sang những ngôn ngữ khác, hay sử dụng dành cho việc xin ngân quỹ mà không có sự cho phép được viết rõ ràng của Voice Of God Recordings®.

Để biết thêm thông tin hay tài liệu có sẵn khác, xin vui lòng liên hệ:

VOICE OF GOD RECORDINGS
P.O. Box 950, JEFFERSONVILLE, INDIANA 47131 U.S.A.
www.branham.org